Περιοδος 2η,
Νο 105
Σεπτέβρης 2001
50 σεντ

εργατικη δημοκρατια

Εκδίδεται απο την Οργάνωση Εργατική Δημοκρατία

Στις άλλες σελιδες

Βομβαρδισμένη πόλη η Νεα Υόρκη
σελ 12

300.000 διαδηλωτές ενάντια στους G8 στη Γένοβα
Αυτό το κίνημα δεν σταματά με τίποτα
σελ 6-7

Τιμη ενίσχυσης 1 λίρα

Μας αξίζει ενας καλύτερος κόσμος Μπορούμε να τον κερδίσουμε με...

Αγώνες και αλληλεγγύη των εργατών

Γενοβα 21 Ιούλη

Αστυνομική τρομοκρατία στο Λιοπέτρι

Η αντίληψη ότι ο ρόλος της αστυνομίας είναι να υπερασπίζεται και να προστατεύει τους πολίτες γενικά έχει δεχτεί πολλά χαστούκια τα τελευταία χρόνια.

Η δολοφονία του Λευτέρη και της Αντρης πρίν μερικά χρόνια στη Χλώρακα σε μια επιχείρηση «δίασωσης» της Αντρης ήταν ένα γεγονός που έδειξε σε πολύ κόσμο ότι πραγματικός ρόλος της αστυνομίας είναι η καταστολή και η βία ενάντια στον καθέ ένα που δεν συμμορφώνεται στους δικούς τους νόμους και στην δική τους τάξη.

Πρόσφατα στο Λιοπέτρι είχαμε παρόμοια επισόδεια που επιβεβαίωσαν αυτή τη πραγματικότητα. Αστυνομικοί συγκρούστηκαν με νεαρούς και άλλους κατοίκους του χωριού. Αφορμή για τη σύγκρουση ήταν το αγριο κυνηγητό που έχει εξαπολύσει η αστυνομία και ιδαίτερα οι Ζητάδες ενάντια σε νεαρούς μοτοσυκλετιστές. Τους κυνηγούν για το παραμικρό, γιατί δεν φορούν κράνος, γιατί δεν έχουν νούμερα στις μηχανές τους και ότι αλλο μπορούν να βρούν. Για την αστυνομία όλοι είναι ένοχοι για κάτι, μια παράβασση, ένα καποιο παράπτωμα μέχρι να αποδείξουν την αθωώτητα τους.

Αυτό έχει προκαλέσει την οργή των νέων της περιοχής. Οργή που ξεχύλησε όταν πρίν μερικές βδομάδες νεαρός απο το Λιοπέτρι σκοτώθηκε επειτα απο καταδίωξη απο αστυνομικούς της ομάδας Ζήτα, επειδή δεν φορούσε το κράνος του. Μάλιστα αυτόπτες μάρτυρες δήλωσαν ότι οι Ζητάδες κλωτσούσαν την μοτοσυκλέτα του νεαρού με αποτέλεσμα να τον ρίξουν κάτω και να τον σκοτώσουν. Ετσι πριν μερικές μέρες, όταν οι Ζητάδες έκαναν και πάλι την εμφάνιση τους και άρχισαν να κυνηγούν μοτοσυκλετιστές δεκάδες νέαροι αλλά και άλλος κόσμος απο το Λιοπέτρι τους έστεισαν καρτέρι και συγκρούστηκαν μαζί τους.

Το κυνήγι των μοτοσυκλετιστών έχει μετατραπεί σε «σπόρ» για τους Ζητάδες. Προτιμούν να συλλάβουν το θύμα τους ακόμα και νεκρό παρα να τους ξεφύγει.

Οι νέαροι όμως δεν είναι εκληματίες για να έχουν τέτοια μεταχείρηση. Οι περισσότεροι είναι φτωχόπαιδα που το σύστημα τους έριξε είτε στην ανεργία είτε τους έδιωξε απο το σχολείο. Το μοναδικό τους «εγκλημα» είναι το ότι αγαπούν τις μοτοσυγκλέτες και την ταχύτητα.

Πόσοι όμως είναι οι πραγματικοι ένοχοι πού κυκλοφορούν χωρίς τον φόβο ότι κάποιος Ζητάς θα του κυνηγήσει; Ποιος καταδίωξε τους κομπιναδόρους του Χρηματιστηριου; Ποιος καταδίωξε όλους αυτούς που μολύνουν το περιβάλο με τα εργοστάσια τους; Για να μην μιλήσουμε για τον «καμικάζι» της εκκλησίας τον πρωην Μητροπολίτη Λεμεσού Χρύσανθο που μετά απο τόσες κομπίνες κυκλοφορά ελεύθερος.

Σε κάθε τάξικη κοινωνία οι κατασταλτικοί μηχανισμοί καί θεσμοί, αστυνομία-στρατός-δικαστήρια είναι στην υπηρεσία της τάξης που κυβερνά. Οι μηχανισμοί αυτοί υπερασπίζονται τα συμφέροντα των καπιταλιστών. Για να προστατεύσουν αυτά τα συμφέροντα δεν διστάζουν να χρησιμοποιήσουν την πιο άγρια και βάρβαρη βία.

Συνήθως κτυπούν το πιο αδυναμο και καμία φορά καταφρονημένο κομμάτι της κοινωνίας όπως η νεολαία. Με τον χαρακτηρισμό «ταραχοποιά και αντικοινωνικά στοιχεία», βάζουν στο στοχαστρό τους τους νέους στα γήπεδα, στις δισκοθήκες, τους μοτοσικλετιστές κλπ.

Η οργανωμένη νεολαία πρέπει να προβάλει κι αυτά τα ζητήματα. Το αίτημα να αφοπλιστεί η αστυνομία είναι σήμερα απόλυτα δικαιολογημένο. Δεν θέλουμε οπλοφόρους αστυνομικούς ανάμεσα μας που να κρατούν τη ζωή μας στα χέρια τους. Οι ύπερογκες δαπάνες για την αστυνομία μπορούν να χρησιμεύσουν για καλύτερα και ανθρώπινα σχολεία με μαθήτες και εκπαιδευτικούς που να χαίρονται γιατί είναι έκει και όχι να νιώθουν φυλακισμένοι. Να σταματήσει η αστυνόμευση των σχολείων και ν' αφήσουν ήσυχουν τους μοτοσυκλετιστές.

Εκληματίες είναι οι καπιταλιστές που τρέχουν με πολύ μεγαλύτερες ταχύτητες και έπι πτωμάτων για το κέρδος.

Δημητρα Χριστοδούλου

Η αστυνομία έχει συνέχεια στο στόχαστρο την νεολαία γιατί είναι το πιό ευαίσθητο και ζωντανό κομμάτι της κοινωνίας. Οι οργανώσεις νεολαίας πρέπει να οργανώσουν την αντίσταση τους, και όχι να συντάσσονται με το κράτος.

Συνένοχη η κυβέρνηση για τις κεραίες του θανάτου

Η κυβέρνηση έχε δώσει το πράσινο φως στους βρετανούς να συνεχίσουν τα έργα, για την ανέργεση της νέας κεραίας στο Ακρωτήρι, που εμπόδισαν οι κάτοικοι της περιοχής με τις διαδηλώσεις και τις συγκρούσεις που είχαν με την αστυνομία και τον στρατό των Βάσεων.

Εκτός απο την σοβαρή απειλή για την ειρήνη στην περιοχή και για όσους αντιστέκονται στα σχέδια των αγγλοαμερικανών ιμπεριαλιστών, η κεραία που είναι μέρος του πυραυλικού συστήματος , «πόλεμος των άστρων» που προσπαθούν να εγκαταστήσουν στο διάστημα αμερικανοί και άγγλοι, απειλεί και την υγεία των κατοίκων. Οι άγγλοι είχαν δεχτεί να δράσουν ανάλογα με τα πορίσματα έρευνας που θα έκανε η κυβέρνηση. Η έρευνα της κυβέρνησης φυσικά έδειξε πως η έκθεση του κοινού σε ηλεκτρομαγνητική ακτινοβολία απο τις εκπομπές των αντένων είναι 76 φορές πιο μικρή απο το όριο που καθορίζεται στη Σύσταση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής. Ομως τα αποτελέσματα της έρευνας αναφέρονται στις θερμικές ιδιότητες των ηλεκτρομαγνητικών κυμάτων που εκπέμπονται απο τις υφιστάμενες κεραίες, ενώ για τις μη θερμικές ιδιότητες, οι οποίες προκαλούν ζημιά στην ανθρώπινη υγεία δεν υπάρχουν καν όρια απο την Ε.Ε.! Ακόμη έρευνες που έγιναν απο εμπειρογνώμονες για λογαριασμό των κατοίκων δείχνουν τον κίνδυνο που κρύβουν αυτές οι κεραίες για την ανθρώπινη υγεία.

Παρόλ' αυτά η κυβέρνηση έχει δώσει την συγκατάθεση της για να προχωρήσουν με τα έργα τους οι βρετανοί. Όσες έρευνες και να παρουσιάσουν οι αγγλοι με την κυβέρνηση, δεν υπάρχει καμία εμπιστοσύνη ότι λένε την αλήθεια. Αρκεί να θυμηθεί κανείς πόσος κόσμος ασθένησε και πέθανε μέχρι να παραδεχτούν η κυβέρνηση και εδώ και στη Βρεττανία για το πόσο επικίνδυνοι είναι πράγματι οι πυλώνες που μεταφέρουν ρεύμα ψηλής τάσης.

Η κυβέρνηση με την απόφαση της — ότι η ανέγερση της νέας κεραίας δεν δημιουργεί πρόβλημα στην υγεία των κατοίκων - θέλει να εμποδίσει τους κατοίκους της περιοχής να λάβουν δικαστικά μέτρα ενάντια στους βρετανούς, καθώς και αχρηστεύει οποιαδήποτε έρευνα άλλων εμπειρογνόμων. Όμως ο πιο αποτελεσματικός τρόπος για να εμποδίσουν τους βρετανούς απο το να προχωρήσουν με την ανέγερση της κεραίας του θανάτου είναι οι δικές του κινητοποιήσεις. Οι μέχρι τώρα κινητοποιήσεις τους έχουν αποδώσει. Μόνο με αυτόν τον τρόπο μπορούν να εμποδιστούν οι αγγλοι απο το να στήσουν την κεραία του θανάτου.

Κυριάκος Κοιλιάρης

Ο "Μεγάλος Αδελφός" ξεκίνησε...

ΣΤΟΠ στα τηλεσκουπίδια του κέρδους

Με τυμπανοκρουσίες ξεκίνησε η προβολή του «Μεγάλου Αδελφού» από τον ΑΝΤ1 την Δευτέρα 10 Σεπτέμβρη. Τα λαμπερά σκηνικά δεν μπορούν να κρύψουν την ουσία. Πρόκειται για ένα διεθνές τηλεσκουπίδι, όπου η ανθρώπινη αξιοπρέπεια καταρρακώνεται στο κυνήγι του κέρδους. 12 άνθρωποι που θα μοιράζονται μια τουαλέτα και ένα ντουζ θα γίνουν για 3,5 μήνες πειραματόζωα στο "κλουβί" του ΑΝΤ1 στην Παιανία.

Ενδεικτικό του "επιπέδου" της εκπομπής είναι ότι οι διαγωνιζόμενοι δεν επιτρέπεται να διαβάζουν βιβλία και εφημερίδες. Οι κρατούμενοι στις φυλακές έχουν τουλάχιστον αυτό το στοιχειώδες ανθρώπινο δικαίωμα. Οι «έγκλειστοι» του Big Brother όχι.

Η μετεξέλιξη ενός απάνθρωπου ψυχιατρικού πειράματος σε "τηλεπαιχνίδι" δείχνει με τον πιο τραγικό τρόπο την φτώχεια ιδεών, τον πολιτιστικό βούρκο και την ναζιστικού τύπου "ψυχαγωγία" που δεν διστάζουν να μας σερβίρουν οι βαρώνοι των ΜΜΕ προκειμένου να αυξήσουν τα κέρδη τους από τις διαφημίσεις.

Παρά το κύμα πληρωμένης διαφήμισης του τηλεσκουπιδιού, δεν μπόρεσαν να αποσιωπήσουν ούτε τις δυσάρεστες επιπτώσεις στην ψυχική υγεία και την ζωή όσων κέρδισαν σε αντίστοιχες παραγωγές του εξωτερικού, ούτε την πρόσφατη απόπειρα μαχαιρώματος μεταξύ παιχτών υπό το άγρυπνο μάτι του Big Brother.

Οπου προβλήθηκε αυτό το τηλεσκουπίδι ξεσήκωσε έντονες αντιδράσεις και διαμαρτυρίες.

Στην Ελλάδα η ΕΣΗΕΑ, (η συντεχνία των Δημοσιογράφων) έχει εκδώσει ανακοίνωση με την οποία καλεί κάθε δημοσιογράφο να μην συνδράμει με οποιονδήποτε τρόπο στην πραγματοποίηση αυτής της παραγωγής. Η "Πρωτοβουλία Γένοβα 2001" Δημοσιογράφων και Εργαζόμενων στα ΜΜΕ έχει πραγματοποιήσει συγκέντωση διαμαρτυρίας εξω από τον ΑΝΤ1 Ελλάδος στις αρχές του καλοκαιριού ενω ετοιμάζει νέες μαζικές εκδηλώσεις μέσα στο Σεπτέβρη. Ανακοινώσεις, καταγγελίες του «Μεγάλου Αδελφού» έχουν βγάλει ακόμη η ΟΛΜΕ (η συντεχνία των καθηγητών), ο σύνδέσμος για τα δικαιώματα της γυναίκας, ενώ η Οργάνωση Γυναικών Ελλάδας και η ΚΝΕ έκαναν συγκέντρωση έξω από τον ΑΝΤΕΝΝΑ στο Μαρούσι την ημέρα έναρξης της προβολής του.

Αντιδράσεις υπήρξαν και εδώ. Καταγγελίες της εκπομπής έκαναν ήδη η Κίνηση Πολιτισμού, η ΕΔΟΝ, η Εργατική Δημοκρατία και άλλοι. Την Τετάρτη 12 του Σεπτέμβρη έγινε μια πρώτη συνάντηση για τον συντονισμό της δράσης των διάφορων φορέων που έχουν εκφράσει την διάθεση να κάνουν κάτι ενάντια σε αυτό το βόθρο και την τηλεοπτική υποκουλτούρα.

Δεν ανεχόμαστε τα σκουπίδια των πολυεθνικών στις οθόνες μας, όπως δεν τα ανεχόμαστε στη διατροφή μας, στη ζωή μας.

Στα ψεύτικα όνειρα ότι θα ξεφύγει κάποιος από την φτώχεια αν «κερδίσει», αφού πρώτα τον κάνει ανθρώπινο κιμά η τηλεοπτική κρεατομηχανή, απαντάμε με τις συλλογικές πράξεις και τους αγώνες για αυξήσεις, δουλειά, ποιότητα ζωής, δικαίωμα στην ενημέρωση και τον πολιτισμό. Η απαίτηση να σταματήσει ο Big Brother είναι κομμάτι της μάχης που δίνουν εργαζόμενοι και νεολαία σε όλο τον κόσμο ενάντια στο σύστημα του κέρδους.

Η ΑΠΟΨΗ ΜΑΣ

Το όπλο της Ε.Ε. κτυπά τους απλούς ανθρώπους και των δυό πλευρών

Μπορεί μετά τις επιθέσεις στη Νέα Υόρκη και την Ουάσιγκτον να έχει η διακοπεί η διαδικασία που άνοιξε μέ τον νεο γύρο διαπραγματεύσεων για το Κυπριακό άλλα είναι σίγουρο ότι πολύ σύντομα θα ξαναρχίσει.

Μέσα σε αυτή τη διαδικασία ο Κληρίδης εκμεταλευόμενος την άρνηση του Ντεκτάς να κάτσει σε διαπραγματεύσει διεκδικεί τον ρόλο του διαλλαχτικού και προσπαθεί να στρέψει τις πιέσεις προς την άλλη πλευρά.

Στην πραγματικότητα όμως δεν είναι καθόλου καλύτερος απο αυτόν. Στα λόγια μπορεί να δηλώνει έτοιμος για συνομιλίες αλλά την ίδια στιγμή βάζει και αυτός τους δικούς του όρους και προχωρεί στην πορεία ένταξης της Κυπριακής Δημοκρατίας στην Ε.Ε. που κάνουν την άλλη πλευρά να θεωρεί την οποιαδήποτε διαπραγμάτευση μάταιη.

Η ελληνοκυπριακή άρχουσα τάξη νοιώθει ότι δεν υπάρχει κανένας λόγος να βιαστεί σήμερα για να υπογράψει μια διευθέτηση αφού ελπίζει ότι με την ένταξη θα λυθεί αυτόματα και το Κυπριακό. Περιμένει δηλαδή ότι η ένταξη στην Ε.Ε. θα εξαλείψει τους περιορισμούς και τις δυσκολίες που ύπαρχουν σήμερα στην άσκηση της εξουσίας της και στο βόρειο κομμάτι της Κύπρου.

Ειναι πολύ χαρακτηριστική η δήλωση του πρώην προέδρου της Δημοκρατίας Γ. Βασιλείου του «θέλω λύση χτές», πως «για πρώτη φορά ο χρόνος κυλά υπερ μας». Παρόμοιες δηλώσεις και αναλύσεις έχουμε ακούσει κατ' επανάληψη απο τον Υπουργό Εξωτερικών και τον ίδιο τον Κληρίδη για το πώς η ένταξη θα αποτελέσει και λύση του Κυπριακού.

Σε αυτό το πλαίσιο εντάσεται και η προσφτη επίσκεψη του έλληνα Υπουργού των Εξωτερικών Γ. Παπανδέου ο οποίος ήλθε στην πραγματικότητα για να εξηγήσει ότι η πολιτική προσέγγισης με την Τουρκία δεν είναι μια ηττοπαθής πολιτική αλλά είναι όπως ακριβώς είπε στη τηλεόραση του ΡΙΚ «***η πιό επιθετική πολιτική που είχαμε ποτέ απέναντι στην Τουρκία***». «*Είναι εύκολο*» είπε «*να ακολουθούμε μια πολιτική καταγγελίας της Τουρκίας αλλά δεν θα έχει αποτέλεσμα. Το σημαντικό είναι να πέρνουμε πρωτοβουλίες για να δείχνουμε ότι εμείς θέλουμε το διάλογο και τη συνεργασία και η Τουρκία θα είναι υποχρεωμένη να έλθει σε διάλογο με βάσει τις αρχές που ισχύουν στην Ευρώπη ή να μένει εκτεθιμένη*». Εξήγησε ακόμη ότι μπορουμε να εκμεταλευτούμε τις αντιδράσεις που υπάρχουν στην ίδια την Ε.Ε. για την ένταξη της Τουρκίας και να παίξουμε το ρόλο της γέφυρας, με το αζημίωτο φυσικά.

Αυτή είναι η ουσία της διαλλαχτικότητας του Κληρίδη, του Σημίτη και του Γιώργου Παπανδέου. Δεν έχει να κανει τίποτα με φιλειρηνική πολιτική αλλά είναι μια στρατηγική που ελπίζουν ότι θα εξυπηρετήσει πιο αποτελεσματικά τα ελληνικά και ελληνοκυπριακά συμφέροντα. Γι αυτό εξάλλου και συνοδεύεται με νέα εξοπλιστικά προγράμματα και αναβάθμιση της στρατιωτικής δύναμης και υποδομής και των δυό χωρών

Το κόστος της ένταξης

Βέβαια δεν είναι μια πολιτική που εφαρμόζεται στο κενό άλλα μέσα σε συγκεκριμένες συνθήκες και περιβάλλον και εδώ είναι που αρχίζουν τα δύσκολα για τους ελληνοκύπριους καπιταλιστές. Βρίσκονται μπροστά σε συνθήκες παγκόσμιας οικονομικής κρίσης που επιδεινώνεται με γρήγορους ρυθμούς δημιουργεί δύσκολα εμπόδια για να τα ξεπεράσουν.

Κατ αρχήν θα πρέπει να εξασφαλίσουν ότι θα είναι μέσα στα χρονοδιαγράμματα και θα καλύπτους πλήρως τους όρους του Μάστριχτ για ένταξη ώστε να μήν μπορεί να χρησιμοποιηθεί σαν εμπόδιο για την ένταξη της Κύπριακής Δημοκρατίας. Αυτό σημαίνει πρώτα και κύρια να μειωθούν τα ελλείματα και το δημόσιο χρέος. Για να γίνει αυτό θα πρέπει να περιοριστούν οι κρατικές δαπάνες και να αυξηθούν τα έσοδα του κράτους.

Κύριος αξονας αυτής της πολιτικής είναι οι ιδιωτικοποιήσεις, το ξεπούλημα των δημόσιων επιχειρήσεων στους ιδιώτες. Το πιό χαρακτηριστικό παράδειγμα της εμμονής της κυβέρνησης σε αυτή την πολιτική είναι τα αεροδρόμια. Παρά το ότι η μελέτη της Τραπεζας Αναπτύξεως που έγινε με εντολή της κυβέρνησης κατέληξε στο συμπέρασμα ότι με μια δαπάνη των 150 -200 εκατομμυρίων λιρών μπορούν όχι μόνο να αποσβέσουν μεσοπρόθεσμα το κόστος αλλά να αποφέρουν και πολλά κέρδη στο κράτος, επιμένουν να τα παραχωρήσουν σε «στρατηγικό επενδυτή». Με αυτό το τρόπο όχι μόνο δεν θα ξοδέψουν τίποτα αλλά θα βάλουν και άμεσα αρκετά εκατομμύρια λίρες στα ταμεία. Αυτό που τους ενδιαφέρει αυτή τη στιγμή είναι οι δείχτες για ένταξη στην Ε.Ε. και οτι θέλει ας γίνει στο μέλλον με τις δημόσιες επιχειρήσεις.

Η εργατική τάξη δεν θα μείνει απαθής στις επιθέσεις της κυβέρνησης και των αφεντικών

Ο δεύτερος αξονας αυτής τη πολιτικής είναι οι φορολογίες και οι αυξήσεις των τιμών των υπηρεσιών που παρέχονται απο το κράτος. Ηδη εξάγγειλαν αυξηση του ΦΠΑ στο 15% και νέους φόρους κατανάλωσης.

Ο τρίτος άξονας είναι το κτύπημα των εργατικών κατακτήσεων. Ηδη βρίσκεται στην ημερήσια διάταξη η μείωση των μισθών πρόσληψης στην δημόσια υπηρεσία, η αύξηση του ορίου αφυπηρέτησης, τα ελαστικά ωράρια και πολλά άλλα που έχουν κανει τη ζωή των εργαζομένων πραγματική κόλαση.

Ολ' αυτά βέβαια δεν πρόκειται να περάσουν έτσι εύκολα. Ειδαμε τις αντιδράσεις των εκπαιδευτικών σε αυτά τα μέτρα ενώ η ΠΑΣΥΔΥ απειλείται με διάσπαση εξαιτίας της υποχωρητικής στάσης της ηγεσίας της.

Αστάθεια

Δίπλα σε ολα αυτά υπάρχει και ένα ασταθές περιβάλλον το οποίο κάνει αμφίβολες τις οποιεσδήποτε επιλογες, συμμαχίες, συνεργασίες, ανοίγματα. Τα Βαλκάνια βρίσκονται σε αναβρασμό, η Μέση Ανατολή φλέγεται, οι πρώην Σοβιετικές Δημοκρατίες βρίσκονται σε πορεία σύγκρουσης.

Μπορεί οι ελληνοκύπριοι καπιταλιστές να ήταν πρώτοι σε επενδύσεις στη Ρωσία για το πρώτο τρίμηνο του 2001 αλλα η ασφάλεια αυτών των επενδύσεων είναι ένα άλλο ζήτημα. Τα ίδια ισχύουν για τα ανοίγματα τους στα Βαλκάνια, ή στη Μέση Ανατολή.

Οι εξελίξεις μετά τις επιθέσεις στη Νέα Υόρκη και την Ουάσιγκτον και η απειλή για νέες πολεμικές επιθέσεις των αμερικανών και των συμμάχων τους ολοκληρώνουν ένα όχι και τόσο καθαρό περιβάλλον μέσα στο οποίο είναι υποχερωμένοι να κινηθούν την επόμενη περιόδο οι ελληνοκύπριοι καπιταλιστές και η κυβέρνηση τους.

Η αντίσταση

Ο σημαντικότερος παράγοντας όμως που τρομάζει τον Κληρίδη και την τάξη των καπιταλιστών που εκροσωπεί είναι η αντίσταση απο τα μέσα. Η αντίσταση των εργαζομένων και της νεολαίας. Μέχρι τώρα η κυβέρνηση έχει καταφέρει να αποφύγει τις μεγάλες συγκρούσεις χάρη στην βοήθεια απο την συνδικαλιστική γραφειοκρατία που πολλές φορές έπαιξε τον ρόλο του πυροσβέστη. Ηδη όμως έχουν αρχίσει να εμφανίζονται τα σημάδια της ανταρσίας απο τα κάτω. Η κρίση στην ΠΑΣΥΔΥ είναι ακριβώς μια τέτοια περίπτωση.

Σε μια εποχή που το αντικαπιταλιστικό κίνημα αναπτύσεται παγκόσμια σκορπώντας την έμπνευση και την αυτοπεποίθηση σε εκατομμυρια εργάτες και νεολαίους η προοπτική της σύγκρουσης και των αγώνων είναι ανοιχτή παντού.

Για να κερδίσουμε σε αυτή τη σύγκρουση χρειαζόμαστε όχι μόνο την έμπνευση και τον ενθουσιασμό του αντικαπιταλιστικού κινήματος αλλα και την πολιτική του. Την πολιτική του διεθνισμού, του αντιρατσισμού, της ταξικής ενότητας και αλληλεγγύης, τη πολιτική που βάζει μπροστά την προοπτική της ανατροπής και όχι της διαχείρησης του καπιταλισμού.

Χρειαζόμαστε μια πολιτική που να λέει καμιά εμπιστοσύνη σ' αυτούς που βάζουν τα συμφέροντα τους πάνω απο τη ζωή των ανθρώπων. Καμιά ειρήνη δεν μπορούν να φέρουν στην Κύπρο. Χρειαζόμαστε μια πολιτική ειλικρινούς επαναπροσέγγισης με τους τουρκοκύπριους που να στοχεύει να κτίσει την εμπιστοσύνη και την αλληλεγγύη ανάμεσα στους απλούς ανθρώπους των δύο πλευρών και όχι να χρησιμοποιά την προσέγγιση σαν όπλο εναντίον της άλλης πλευράς.

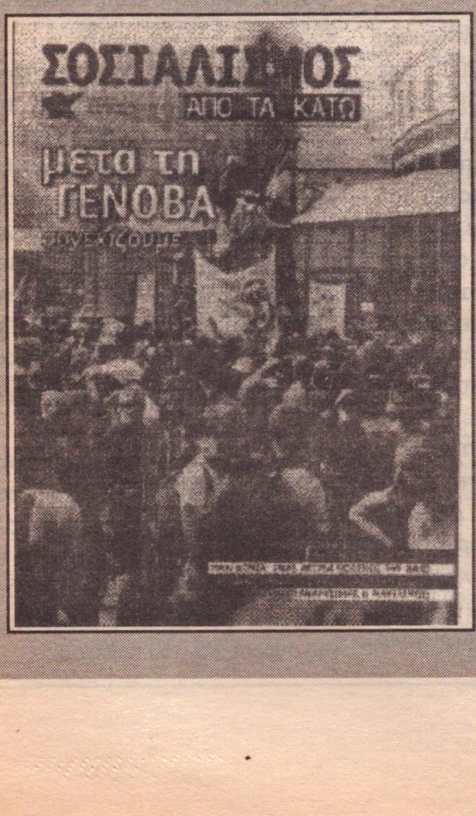

ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ ΑΠΟ ΤΑ ΚΑΤΩ

ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΤΟΥ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟΥ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ

Στο τεύχος που κυκλοφορεί:

- ***Μετά τη Γένοβα συνεχίζουμε***
- ***Συνέδριο κρίσης στο Πασόκ***
- ***Μακεδονία ένας νέος πόλεμος του ΝΑΤΟ***
- ***Η Αριστερά στην Ιταλία***
- ***Μαρξισμός ή Αναρχισμός;***

Η ΕΠΕΜΒΑΣΗ ΤΟΥ ΝΑΤΟ ΣΤΗ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ

Από κρίση σε κρίση

Με 4.500 πάνοπλους νατοϊκούς στρατιώτες έφτασε η "ειρήνη" στη Δημοκρατία της Μακεδονίας. Τη Δευτέρα 27 Αυγούστου, ένας βρετανός στρατιώτης έπεσε νεκρός, όταν το όχημά του λιθοβολήθηκε από νεαρούς Μακεδόνες έξω απ' τα Σκόπια. Ο πρώτος νεκρός, ήδη την πρώτη μέρα της "ειρηνευτικής" επιχείρησης.

Παρ' ολα αυτά το ΝΑΤΟ κανει το κάθε τι για να πείσει ότι η επιχείρηση «Απαραίτητη Συγκομιδή» πετυχαίνει το στόχο της και όπου να 'ναι η ειρήνη θα βασιλέψει στη Δημοκρατία της Μακεδονίας. Ο γ.γ. του ΝΑΤΟ, Τζορτζ Ρόμπερτσον δήλωνε -από το στρατόπεδο στο Κρίλοβατς του ελληνικού στρατιωτικού τμήματος- ότι ακόμα πιο "ενθαρρυντικό" και από την παράδοση των όπλων των ανταρτών, είναι η διάλυση των στρατιωτικών σχηματισμών τους. Κανείς τους δεν πιστεύεΑι αυτά τα παραμύθια. Το ΝΑΤΟ με την επέμβασή του έχει δημιουργήσει μια κατάσταση που μοιάζει με βαρέλι με μπαρούτι έτοιμο να εκραγεί -και μάλιστα είναι δεμένο απάνω του.

Μέχρι την Παρασκευή 31 Αυγούστου, οι ΝΑΤΟϊκές δυνάμεις είχαν συγκεντρώσει το 1/3 των όπλων των ανταρτών, από τα 3.300 περίπου που υπολογίζουν ότι θα παραδοθούν. Σύμφωνα με τις δεσμεύσεις της Συμφωνίας της Οχρίδας -που υπογράφτηκε στις 13 Αυγούστου ανάμεσα στα αλβανικά και μακεδονικά κόμματα του κοινοβούλιου- αυτό θα ήταν το "πράσινο φως" για να ξεκινήσει στη βουλή η συζήτηση για τις συνταγματικές αλλαγές που περιλάμβανε η ίδια συμφωνία. Ομως η συζήτηση διακόπηκε το Σάββατο, με απόφαση του προέδρου της βουλής. Αφορμή, το μπλοκάρισμα από ένοπλους αλβανούς μιας φάλαγγας από 5 λεωφορεία στα οποία επέβαιναν 350 μακεδόνες πρόσφυγες από χωριά του Τέτοβο που προσπαθούσαν να γυρίσουν σπίτια τους. Τελικά, μετά την παρέμβαση του προέδρου της Δημοκρατίας Τραϊκόφσκι και των εκπροσώπων του ΝΑΤΟ και της ΕΕ, ο πρόεδρος της βουλής δήλωσε ότι θα ξανάρχιζε την συνεδρίαση και ότι οι αλλαγές θα ψηφίζονταν καταρχήν.

Το επεισόδιο με τους πρόσφυγες δείχνει πόσο εύθραστη είναι η "λύση" που επέβαλε το ΝΑΤΟ. Σε κάθε φάση εφαρμογής της συμφωνίας μπορεί να καταρρεύσει από τη δράση της μιας ή της άλλης ομάδας εθνικιστών και από τις δυο πλευρές. Το ΝΑΤΟ με τη στάση του έχει προκαλέσει την οργή των μακεδόνων που το θεωρούν περίπου σαν στρατό κατοχής. Ολες τις προηγούμενες βδομάδες έχουν γίνει οργισμένες διαδηλώσεις ενάντια στην παρουσία του ΝΑΤΟ και την συμφωνία της Οχρίδας. Αυτή την αγανάκτηση εκμεταλλεύονται εθνικιστές πολιτικάντηδες όπως ο πρωθυπουργός Γκεοργκιέφσι ή ο υπουργός Εσωτερικών Μποσκόφσκι, για να κάνουν τα παιχνίδια τους.

Το ΝΑΤΟ δεν μπορεί να δαιμονοποιήσει την κυβέρνηση στα Σκόπια σαν υπεύθυνη γιά όλα τα δεινά, όπως έκανε με την κυβέρνηση του Μιλόσεβιτς. Ολες οι κυβερνήσεις της Δημοκρατίας της Μακεδονίας και η σημερινή, τα τελευταία 10 χρόνια, είχαν συνεργαστεί πλήρως με το ΝΑΤΟ σε όλες τις κινήσεις του. Δεν μπορεί όμως, για να ικανοποιήσει την κυβέρνηση, ούτε να στραφεί ενάντια στους αντάρτες του UCK στη Μακεδονία. Ο λόγος αυτής της παραλυσίας είναι πολύ απλός: μια πολιτική "πυγμής" του ΝΑΤΟ στη Μακεδονία, θα έβαζε σε άμεσο κίνδυνο την παρουσία των ΝΑΤΟϊκών στρατευμάτων στο γειτονικό Κόσοβο.

Μετά το τέλος των βομβαρδισμών, τον Ιούλη του 1999, το Κόσοβο έχει μετατραπεί στην ουσία σε ΝΑΤΟϊκό προτεκτοράτο. 40.000 στρατιώτες από διάφορες χώρες βρίσκονται στρατοπεδευμένοι εκεί. Ο στρατός των ΗΠΑ έχει κατασκευάσει μια από τις μεγαλύτερες βάσεις του στον κόσμο, κυριολεκτικά μια ολόκληρη πόλη. Ολοι αυτοί οι στρατιώτες και η τεράστια υποδομή που τους στηρίζει, μπορεί να λειτουργήσει μόνο αν στηρίζεται στην καλή διάθεση των Αλβανών του Κόσοβο, που αποτελούν την συντριπτική πλειοψηφία του πληθυσμού. Μια γενικευμένη επίθεση του ΝΑΤΟ στη Δημοκρατία της Μακεδονίας θα απειλούσε να βάλει φωτιά στο Κόσοβο, έτσι κι αλλιώς όλοι παράδεχονται ότι βάσεις, οπλισμός και εθελοντές για τους αλβανούς αντάρτες στη Μακεδονία προέρχονται από το Κόσοβο.

Πλάι στις ισορροπίες με δυο δυνάμεις που θεωρούνται σύμμαχές του, το ΝΑΤΟ έχει να αντιμετωπίσει και τα εσωτερικά του προβλήματα. Κάθε κράτος-μέλος έχει τη δική του "ατζέντα" να λύσει με τη συμμετοχή του σε αυτή την επέμβαση. Αυτό ισχύει και για την κυβέρνηση του Σημίτη που προσπαθεί να κατοχυρώσει και να διευρύνει την επιρροή των ελλήνων καπιταλιστών στην περιοχή. Την Δευτέρα 28 Αυγούστου στα αθηναϊκά ΝΕΑ δημοσιεύτηκε ρεπορτάζ με τίτλο "Ο πόλεμος των δρόμων". Ο αποκλεισμός του συνοριακού περάσματος στο Μπλάτσε -λέει το ρεπορτάζ- έδωσε τη δυνατότητα στους Ιταλούς να επαναφέρουν τα σενάρια της "παρα-Εγνατίας" που θα μειώσει τη στρατηγική σημασία του λιμανιού της Θεσσαλονίκης.

Ο αποκλεισμός απέκοψε το δρόμο ανεφοδιασμού των δυνάμεων του ΝΑΤΟ στο Κόσοβο. Και οι ιταλικοί επιτελικοί αξιωματικοί πρότειναν να γίνεται ο ανεφοδιασμός από το λιμάνι του Δυρραχίου της Αλβανίας στην Αδριατική. Οπως λέει το ρεπορτάζ "Η Αθήνα πίεσε τα Σκόπια να ανοίξει ο άξονας, αλλά οι εσωτερικές λεπτές ισορροπίες μπλοκάρουν μια επέμβαση της αστυνομίας κατά των διαδηλωτών". Το λιμάνι της Θεσσαλονίκης είναι το ορμητήριο για τις βρωμοδουλειές του ΝΑΤΟ στα Βαλκάνια, αλλά και ορμητήριο των ελλήνων καπιταλιστών που παρέα με άλλες πολυεθνικές θέλουν να εξασφαλίσουν την "βαλκανική ενδοχώρα" κόντρα στους ανταγωνιστές τους.

Οι εργαζόμενοι και η νεολαία δεν έχουμε τίποτα να κερδίσουμε από τη ματωμένη διπλωματία των όπλων του ΝΑΤΟ και του Σημίτη. Να απαιτήσουμε να φύγει το ΝΑΤΟ από τα Βαλκάνια, να γυρίσει πίσω ο στρατός από Σκόπια και Κόσοβο. Οι εργάτες στα Σκόπια και σε όλα τα Βαλκάνια δεν έχουν ανάγκη από ΝΑΤΟϊκές βόμβες και στρατούς κατοχής αλλά από σπίτια, δουλειά, δωρεάν υγεία και παιδεία, ανοιχτά σύνορα.

Φαντάροι του ελληνικού αποσπάσματος στη Μακεδονία. Να γυρίσουν πίσω αμέσως.

Η Θεσσαλονίκη στο δρόμο της Γένοβας

Το Σάββατο 8 Σεπτέμβρη η Θεσσαλονίκη έζησε το πιο μαζικό και ενθουσιώδες συλλαλητήριο σε εγκαίνια της ΔΕΘ τα τελευταία 10 χρόνια. Για πρώτη φορά με κάλεσμα του Εργατικού Κέντρου Θεσσαλονίκης πάνω από 5.000 διαδηλωτές έδωσαν δυναμική και ενωτική απάντηση στο Σημίτη. Οι προσπάθειες της κυβέρνησης και του ίδιου του Σημίτη προσωπικά να αναβληθεί το συλλαλητήριο έπεσαν στο κενό. Ούτε η κινητοποίηση του κυβερνητικού μηχανισμού, ούτε οι συκοφαντίες και η εκστρατεία τρομοκράτησης δεν κατάφεραν να το σταματήσουν, ούτε οι **45 διμοιρίες των ΜΑΤ, (4.500 αστυνομικοί) και οι πέντε εισαγγελείς.**

Στις 9 το βράδυ η πλατεία της ΧΑΝΘ μπροστά από την πύλη της ΔΕΘ είχε γεμίσει από τα πανό και τα συνθήματα των χιλιάδων εργαζομένων και νεολαίων που κατέφθαναν στο χώρο απο τις διάφορες προσυγκεντρώσεις. Οι κλούβες των ΜΑΤ και χιλιάδες αστυνομικοί είχαν περικυκλώσει το «Βελλίδειο», αλλά αυτό δεν καθόρισε ούτε μια στιγμή το κλίμα της συγκέντρωσης. Κάτω απο τους ήχους των τραγουδιών που ακούγονταν απο τ μεγάφωνα πολλοί διαδηλωτές είχαν στήσει ενα πραγματικό πανηγύρι φωνάζοντας **«Θεσσαλονίκη - Γένοβα παγκόσμια αντίσταση στα αφεντικά»**. Στην εξέδρα που είχε στήσει το Εργατικό Κέντρ ακριβώς απέναντι απο το «Βελλίδειο», όπου ο Σημίτης έκανε τη δική του ομιλία στην αφρόκρεμα των καπιταλιστών, οι εκπρόσωποι του ΕΚΘ ζήτησαν αλλαγή πολιτικής, σταμάτημα της ΝΑΤΟϊκής επέμβασης στα Βαλκάνια και της συμμετοχής της Ελλάδας σ' αυτήν και ξεκαθάρισαν ότι οι αγώνες και η αντίσταση των εργαζόμενων θα συνεχιστούν με ακόμη μεγαλύτερη ένταση.

Ηταν εκεί με τα πανό των σωματείων τους εργαζόμενοι της ΑΓΝΟ, της ΕΙΣΦ, της ΠΕΠΣΙΚΟ-ΗΒΗ και της ΠΟΕΕΠ (εμφιαλωμένα ποτά), οι έκτακτοι του Υπουργείου Πολιτισμού, καθηγητές της Δ' ΕΛΜΕ Θεσσαλονίκης, το συνδικάτο οικοδόμων, εργαζόμενοι με το πανό του Εργατικού Κέντρου Νάουσας, οι εργαζόμενοι στο Δήμο Θεσσαλονίκης, οι αδιόριστοι εκπαιδευτικοί με το πανό τους, αγροτικοί σύλλογοι της Θεσσαλονίκης, αλλά και πολλοί φοιτητές με πανό των συλλόγων της Φιλοσοφικής και του Πολυτεχνείου. Τον τόνο στη συγκέντρωση έδιναν τα αντικαπιταλιστικά συνθήματα από τα μαζικά και ενθουσιώδη μπλοκ της Πρωτοβουλίας «Γένοβα 2001». Ηταν ακόμα εκεί με τα πανό τους ο Συνασπισμός, το ΔΗΚΚΙ, το ΣΕΚ και το ΜΕΡΑ.

Στις 6 το απόγευμα στην Καμάρα η Πρωτοβουλία "Γένοβα 2001" είχε πραγματοποιήσει τη δική της προσυγκέντρωση. Από νωρίς είχαν φτάσει με τα πούλμαν της Πρωτοβουλίας εκατοντάδες αντικαπιταλιστές από την Αθήνα και τα Γιάννενα. Στο κάλεσμα της Πρωτοβουλίας στη Θεσσαλονίκη ανταποκρίθηκαν ακόμη περισσότεροι. Στη μεγάλη αυτή συγκέντρωση πρώτος πήρε το λόγο ο Κώστας Γκοντίνος, αναπληρωτής γραμματέας του ΕΚΘ και τόνισε: «*Είχαμε πει πάρα πολλές φορές ότι μετά το Σιατλ, μετά την Πράγα, μετά τη Γένοβα πρέπει να γίνονται σε κάθε πόλη πολλές Γένοβες. Αποφασίσαμε να πραγατοποιήσουμε σαν ΕΚΘ το σημερινό συλλαλητήριο και βρήκαμε απέναντί μας όλο τον κυβερνητικό μηχανισμό, τις επαναλαμβανόμενες συσκέψεις, την τρομοκρατία, τις προβοκατόρικες μεθοδεύσεις, τις απαγορεύσεις του δημάρχου... Η συγκέντρωση που πραγματοποιούμε στη ΧΑΝΘ είναι η καλύτερη απάντηση. Ο λαός της Θεσσαλονίκης δίνει μία απάντηση γιατί πίσω από το δεύτερο πακέτο διαρθρωτικών αλλαγών του Σημίτη αναγνωρίζει την πολιτική η οποία δεν είναι τίποτε άλλο παρά παροχές προς τους εργοδότες. Δεν είναι τίποτε άλλο παρά νέες ιδιωτικοποιήσεις μετά τον ΟΤΕ, τη ΔΕΗ, την ΕΥΑΘ, τα ΕΛΠΕ... Εχουμε μπροστά μας κι άλλα μέτωπα. Δεν είναι μόνο σήμερα και δεν θα 'μαστε μόνο σήμερα εδώ. Πρέπει να μας βρίσκουν πάντα μπροστά τους*».

Ακολούθησε μια ενθουσιώδης πορεία χιλιάδων αντικαπιταλιστών, με τα συνθήματα της Γένοβας, «Σημίτη - Γιάννο, ακούστε το καλά, ο κόσμος μας δεν είναι για πούλημα», «Κανένας φαντάρος στη Γιουγκοσλαβία, εμείς δεν πολεμάμε για τη στρατοκρατία», **«Μία μόνο λύση, Επανάσταση»**.

Ο κόσμος στους δρόμους χειροκροτούσε τους διαδηλωτές και πολλοί ενώνονταν μαζί τους στην πορεία προς τη ΧΑΝΘ. Στο χώρο της συγκέντρωσης κατέφθασαν λίγο αργότερα και τα υπόλοιπα μπλοκ διαδηλωτών. Στο τέλος της βραδιάς μετά και από κάλεσμα του ΕΚΘ οι συγκεντρωμένοι διαδήλωσαν στην Τσιμισκή έχοντας στην κεφαλή τα πανό της Πρωτοβουλίας "Γένοβα 2001" και κατέληξαν στην Πλ. Αριστοτέλους.

Το συλλαλητήριο της Θεσσαλονίκης ήταν μια ακόμη ήττα για τον Σημίτη, ήταν ένα γερό χαστούκι, αλλά και ένα δυνατό σύνθημα για το ξεκίνημα ενός φθινοπώρου με καυτούς αγώνες ενάντια στην πολιτική της αγοράς και του πολέμου.

ΔΙΕΘΝΗ

ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΗΝ ΙΝΤΙΦΑΤΑ

Μετά την εν ψυχρώ δολοφονία του ηγέτη του Λαϊκού Μετώπου για την Παλαιστίνη Αλί Μουσταφά, ο εγκληματίας πολέμου πρωθυπουργός του Ισραήλ Αριέλ Σαρόν και η κυβέρνηση του, κλιμακώνουν τις δολοφονίες ηγετικών στελεχών των παλαιστινίων και της Ιντιφάντα.

Ο ισραηλινός στρατός και η αστυνομία με την βοήθεια των ακροδεξιών εποίκων έχουν δολοφονήσει μέσα στους τελευταίους δέκα μήνες περισσότερους απο 600 παλαιστίνιους ανάμεσα τους βρέφη και μικρά παιδία.

Ποιός μπορεί να ξεχάσει τις εικόνες με τον 10χρονο παλαιστίνιο που κτυπήθηκε απο τους ισραηλίτες ενώ ο πατέρας του έβαζε το κορμί του για να τον προστατέψει, κι' ομως ξεψύχησε με τον πιό βάρβαρο τρόπο αφου οι ισραηλινοί στρατιώτες συνέχιζαν να πυροβολούν μέχρι που του έδωσαν το τελειωτικό κτύπημα. Παρόμιες δολοφονίες συμβαίνουν καθημερινά.

Νέα σχολική χρονία, κι'ομως για τους παλαιστίνους δέν ειναι το ίδιο εύκολο οπως για τον καθένα μας να αγοράσουν σχολικές τσάντες και βιβλία. Ο 38χρονος Μουϊν Αμπού Λογιέχ γαζώθηκε απο τις σφαίρες των ισραηλινών την ώρα που γυρνούσε απο την Ναπλούς όπου πήγε να αγοράσει στα παιδία του σχολικά τετράδια και μολύβια. Ενα βρέφος τριών μηνών τραμαυτίστηκε απο «αδέσποτες» σφαίρες. Αλλο έξι μηνων τραυματίστηκε όταν οι ισραηλινοί στρατιώτες άνοιξαν πύρ ενάντια στο αυτοκίνητο που οδηγούσε η μητέρα του.

Δημοσιογράφοι και διεθνείς παρατηρητές μιλούν για εν ψυχρώ δολοφονίες μικρών παιδιών για βασανιστήρια αμάχων για επιθέσεις ακόμα και σε ασθενοφόρα και νοσοκομεία. Τα νοσοκομεία εχουν γεμίσει απο τραυματίες - παιδιά ακρωτηριασμένα, νέοι με διαλυμένα κρανία, γυναίκες με βγαλμένα τα μάτια απο τις «υποτιθέμενες» πλαστικές σφαίρες.

Σαρόν ο χασάπης

Ο εγκληματίας πολέμου πρωθυπουργός του Ισραήλ Αριέλ Σαρόν δηλώνει προκλητικά πως όλα αυτά ειναι η απάντηση στην «τρομοκρατία» των παλαιστινίων και καλεί τον Αράφατ να συλλάβει τους φανατικούς για να ξαναρχίσουν οι συνομιλίες. Ομως οι επιθέσεις αυτοκτονίας των παλαιστινίων της Χαμάς δεν ειναι τίποτε άλλο παρά το επακόλουθο της βαρβαρότητας της ισραηλινής καταστολής για να καταφέρει να τσακίσει την ιντιφάτα.

Εγκληματίας πολέμου και τρομοκράτης είναι ο Σαρόν και η κυβέρνηση του. Ο Σαρόν υπόσχεται να σταματήσει την παλαιστινιακή εξέγερση, την ιντιφάτα, με κάθε μέσο χωρίς να κάνει καμία απολύτως υποχώρηση.

Δηλώνει έτοιμος να ισοπεδώσει τα σπίτια των παλαιστινίων την μία σειρά μετά την άλλη μέχρι να υποκύψουν. Το κράτος του Ισραήλ και Σαρόν και ο ίδιος ειναι ένας χασάπης. Η Βιά και η εξόντωση ήταν πάντα τα εργαλεία της πολιτικής του. Το 1953 οταν ηταν επικεφαλής μιάς επιδρομής του ισραηλινού στρατού στο στρατόπεδο προσφύγων Ελ Μπαρέϊκ στην Λωρίδα της Γάζας, έσφαξε 50 Παλαιστίνιους. Τον ίδιο χρόνο λίγο αργότερα η μονάδα του Σαρόν κατέστρεψε το χωριό Κιμπίγια στην Δυτ. Οχθη. Ανατίναξαν τα σπίτια μαζί με τους κατοίκους τους δολοφονόντας 69 ανθρώπους.

Το 1982, οταν ήταν υπουργός Αμυνας του Ισραήλ, ο ισραηλινός στρατός εισέβαλε στον Λίβανο και κάτω απο την καθοδήγησή του «επέβλεψε» την εν ψυχρώ σφαγή 2.000 Παλαιστινίων στα στρατόπεδα προσφύγων Σάμπρα και Σατίλα, απο τις φιλοισραηλινές παραστρατιωτικές μονάδες του Λιβάνου. Η διεθνής κατακραυγή τότε τον ανάγκασε να παραιτηθεί και η επιχείρηση του φυσικά δεν έφερε την ειρήνη αντίθετα οδήγησε το Ισραήλ σε ένα μακρόσυρτο ανταρτοπόλεμο στον Λίβανο που κράτησε 18 ολόκληρα χρόνια.

Το κράτος του Ισραήλ ειναι ενα κράτος τρομοκράτης και η πολιτική του Σαρόν στηρίζεται στην βία, την βαρβαρότητα και τα φρικαλέα εγκλήματα. Γι αυτό και δεν στεριώνει καμιά «ειρηνευτική συμφωνία» που υπογράφει.

Καμιά ειρήνη χωρίς δικαιοσύνη

Μέχρι σήμερα έχουν υπογραφτεί δεκάδες τετοια «ειρηνευτικά σχέδια» και συμφωνίες. Ολες όμως καταρέουν η μία μετά την αλλη και ενα νέο λουτρό αίματος ξεκινά.

Κάθε «ειρηνευτικό σχέδιο» και συμφωνία που παρουσιάζουν οι αμερικανοί σάν τη μοναδική ελπίδα για την ειρήνη στη Μέση Ανατολή στη πραγματικότητα είναι άλλη μία καθαρή απάτη σε βάρος των Παλαιστινίων γιατί στηρίζεται στην αδικία και την καταπάτηση των δικαιωμάτων των παλαιστινίων. Δινει στους παλαιστίνιους διάφορους απομονωμένους θύλακες διαχωρισμένους τόσο μεταξύ τους, όσο και απο το κέντρο της παλαιστινιακής ζωής. Η ισραηλινή Ιερουσαλήμ εκτείνεται βαθιά στο βορά και στο Νότο. Ενω μία άλλη προεξοχή χωρίζει στην ουσία το βόρειο θύλακα Ναπλούς απο το κέντρο γύρω απο τη Ραμάλα.

Η Λωρίδα της Γάζας συνδέεται με ενα μοναδικό δρόμο που βρίσκεται κάτω απο τον έλεγχο των Ισραηλινών. Ακόμα δεν αποκλείεται τα σχέδια να προβλέπουν στην ουσία τον διαχωρισμό σε θύλακες και της ίδιας της Λωρίδας της Γάζας.

Σ'αντάλαγμα, επρόκειτο να προσφερθεί στους Παλαιστίνιους, ένα βουνό απο αμμο στα σύνορα με την Αιγυπτο, που δέν συνδέεται με κανένα τρόπο με τους άλλους θύλακες.

Ολόκληρα κομμάτια των κατεχομένων θα περάσουν «νόμιμα» στη κυριαρχία του Ισραήλ. Τα διάφορα σχέδια δεν προσφέρουν τίποτε στα τεσσερα εκατομμύρια των Παλαιστινίων που ζούν διωγμένοι απο τα εδάφη τους μέσα στην φτώχεια σε προσφυγικούς καταυλισμούς.

Η «διαδικασία ειρήνευσης» έχει σαν στόχο να εξασφαλίσει την ενσωμάτωση του Ισραήλ στην περιοχή σαν το το κύριο οικονομικό, βιομηχανικό, στρατιωτικό, τεχνολογικό κέντρο και να παραμερίσει τους φραγμούς στις οικονομικές σχέσεις του Ισραήλ με την υπόλοιπη Ασία.

Εχει σαν στόχο να εξασφαλήσει την αμερικάνικη κυριαρχία στην περιοχή της Μ. Ανατολής και της περιοχής τους Κόλπου όπου βρίσκονται τα μεγαλύτερα και πίο εύκολα σε πρόσβαση αποθέματα πετρελαίου. Θέλουν να εξασφαλίσουν την στήριξη του Ισραήλ για να παίζει το ρόλο του μπουλτόκ για τα συμφέροντα τους στη περιοχή.

Αλληλεγγυη

Η πραγματική ελπίδα για την ειρήνη δέν βρίσκεται στις «ειρηνευτικές» πρωτοβουλίες των αμερικωνών και των Ευρωπαίων. Αντίθετα βρίσκεται στους αγώνες της εκατοντάδων χιλιάδων Παλαιστινίνων σε όλους αυτούς που κατεβαίνουν καθημερινά στους δρόμους της Γάζας και της Δυτικής Οχθης ζητώντας δικαιοσύνη. Η ειρήνη και το μέλλον της Μεσης Ανατολής βρίσκεται στα χερια τους και στα χέρια των εκατομυρίων αράβων εργατών σε όλες τις γειτονικές χώρες.

Ο ισραηλινός στρατός εβαλε στο στόχαστρο του γνωστά στελέχη του παλαιστινιακού κινήματος. Οι «ομάδες θανάτου» και οι ρουκέτες του ισραηλινού στρατού έχουν δολοφονήσει απο την αρχή της Ιντιφάτα σαράντα στελέχη της. Εφθασε μάλιστα στο σημείο να ανακοινώσει εφτά τέτοια ονόματα που βρίσκονται στο κατάλογο των υποψήφιων θυμάτων. Ο αντιπρόεδρος του Μπούς δήλωσε πως τετοιες δολοφονίες «είναι δικαιολογημένες». Οι ΗΠΑ βέβαια πάντοτε έδιναν κάλυψη σ'ολα τα εγκλήματα του Ισραήλ γιατί χρειάζονται ενα τέτοιο πιστό σκυλί - συμμαχο στην περιοχή.

Οι Παλαιστίνιοι χρειάζονται την συμπαράσταση μας και την αλληλεγγύη μας στο δίκαιο αγώνα τους. Να καταγγείλουμε τον Κληρίδη και τον Σημίτη που κάνουν τα στραβά μάτια απέναντι στις μαζικές δολοφονίες του Σαρόν και της Κυβέρνησης του Ισραήλ. Να καταγγείλουμε την υποκρισία τους να βάζουν στο ίδιο τσουβάλι τον θύτη και τα θύματα των σφαγών και να ζητούν απο τους παλαιστίνιους να σταματήσουν την αντίσταση.

Πρέπει ακόμα να ζητήσουμε να σταματήσει η στήριξη των ΗΠΑ και της ΕΕ προς το σιωνιστικό κράτος του Ισραήλ. Αν δεν σταματήσουν οι επιθέσεις του Σαρόν και αν δέν αποσυρθούν τα Ισραηλινά στρατεύματα απο τα κατεχόμενα παλαιστινιακά εδάφη, να απαιτήσουμε το κλείσιμο των βάσεων στην Κύπρο και στην Κρήτη οι οποίες είναι ζωτικής σημασίας για τις ΗΠΑ και την ΕΕ στην περιοχή της Μ.Ανατολής.

Αυτά είναι που θα έπρεπε να ζητά η αριστερά και όχι να αγωνιά αν η Τουρκία θα αναπτύξει πρώτη και σε μεγαλύτερο βαθμό τις σχέσεις της με το Ισραήλ απ' ότι η Ελλάδα και η Κυπριακή Δημοκρατία.

ΝΟΤΙΑ ΑΦΡΙΚΗ

Γενική Απεργία ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις!

Περίπου 3.000.000 εργάτες στη Ν. Αφρική κατέβηκαν σε Γενική Απεργία την Τετάρτη και Πέμπτη 29 και 30 Αυγούστου. Η απεργία έγινε ενάντια στην πολιτική της κυβέρνησης του Αφρικανικού Εθνικού Κογκρέσου (ANC) που σχεδιάζει να ιδιωτικοποιήσει βασικές δημόσιες υπηρεσίες σύμφωνα με τις εντολές του ΔΝΤ της Παγκόσμιας Τράπεζας και των πολυεθνικών.

Το COSATU, (η Γενική Συνομοσπονδία Εργατών της Ν. Αφρικής) που κάλεσε την Γενική Απεργία, έβγαλε μια αφίσα που έλεγε: «Δεν παλέψαμε για την λευτεριά για να πουλήσουμε τα πάντα στον υψηλότερο πλειοδότη». Ο Γουίλι Μαντίσα, πρόεδρος του COSATU δήλωσε: «Η κυβερνητική πολιτική καταστρέφει την οικονομία και τις κοινότητές μας. Η ιδιωτικοποίηση θα κάνει απρόσιτες τις τιμές για αυτές τις υπηρεσίες στους φτωχούς και θα αυξήσει την ανεργία, αφού οπωσδήποτε θα συνοδευτούν με μείωση θέσεων εργασίας».

Η τηλεπικοινωνιακή εταιρία Τέλκομ είναι η πρώτη που σχεδιάζει να ιδιωτικοποιήσει η κυβέρνηση μέσα στους επόμενους μήνες, ενώ θα ακολουθήσουν και άλλοι τομείς όπως ο ηλεκτρισμός και το νερό. Η κυβέρνηση του ANC εξαπέλυσε μια χυδαία επίθεση στα συνδικάτα.

Από τη μεριά της η ηγεσία του COSATU δεσμεύτηκε σε μια πολιτική "οφθαλμόν αντί οφθαλμού" απέναντι στην κυβέρνηση. Σε ανακοίνωσή της καταγγέλει "την ύψιστη υπεροψία και περιφρόνηση" των υπουργών και δηλώνει ότι "μόνο η μαζική δράση θα τους αναγκάσει να ακούσουν". Ο Γενικός Γραμματέας του COSATU Ζβελινζίμα Βάβι κατηγόρησε την κυβέρνηση για "πλήρη αποτυχία" να κατανοήσει τις εργατικές διεκδικήσεις και αποκάλεσε "ψεύτη" τον υπουργό Δημοσίων Υπηρεσιών, τον Τζεφ Ραντέμπε, που συκοφαντεί το COSATU σαν "παράλογο και ανεύθυνο".

Δυσαρέσκεια

Η απεργία έδωσε έκφραση στο αίσθημα δυσαρέσκειας για το πόσα λίγα έχουν αλλάξει στην Ν. Αφρική. Από τότε που έπεσε το καθεστώς του απαρτχάϊντ το 1994, ένας μικρός αριθμός Μαύρων έχει βρει καλύτερες θέσεις εργασίας. Μια απειροελάχιστη μειοψηφία κατάφερε να μπει στους κύκλους της άρχουσας τάξης. Αλλά η συντριπτική πλειοψηφία ακόμα περιμένει την αλλαγή στη ζωή της.

Σύμφωνα με μια επίσημη έρευνα της κυβέρνησης η κατανομή του πλούτου στην Ν. Αφρική εξακολουθεί να είναι από τις πιο άνισες σε όλο τον κόσμο. Το φτωχότερο 50% του πληθυσμού μοιράζεται μόλις το 11% του εθνικού εισοδήματος και την ίδια στιγμή το πλουσιότερο 7% απολαμβάνει το 40%. Εκατομμύρια εργάτες ζουν σε συνθήκες σκληρής φτώχιας. 1.000.000 θέσεις εργασίας έχουν χαθεί από το 1994 και η ανεργία έχει φτάσει σχεδόν στο 40%.

Την ίδια στιγμή στις παραγκουπόλεις δυναμώνουν καθημερινά καμπάνιες ενάντια στην ιδιωτικοποίηση, που έχουν αιτήματα παρόμοια με αυτά της Γενικής Απεργίας. Μια τέτοια καμπάνια είναι το Φόρουμ ενάντια στην ιδιωτικοποίηση που δραστηριοποιείται γύρω από το Γιοχάνεσμπουργκ και Επιτροπές για την Κρίση στο Ηλεκτρικό, που δυναμώνουν στο Σοβέτο.

Οι απεργίες στα τέλη Αυγούστου είναι ακόμα ένα δείγμα της αντικαπιταλιστικής διάθεσης που απλώνεται σε όλο το κόσμο στην Αφρική, την Ασία και την Ν. Αμερική αλλά και στην Ευρώπη.

300,000 ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΥΣ G8 Σ

Αυτό το κίνημα δεν σταματάει

Αυτό που ζήσαμε στην Γένοβα ήταν η απελευθέρωση αυτής της πόλης. Το σύνθημα Genova Libera ήταν η κραυγή εκατοντάδων χιλιάδων αγωνιστών που έδωσαν μία πρωτοφανή, συγκλονιστική μάχη ενάντια στους G8 και τους μηχανισμούς καταστολής. Όλοι ήταν εκεί. Πάνοπλοι με τα ελικόπτερα τους, με τα τεθωρακισμένα τους, τα δακρυγόνα, τις αντλίες νερού και τις δολοφονικές σφαίρες. Βρεθήκαμε για να αντιμετωπίσουνε ένα κίνημα που από τότε που έσκασε μύτη το παγόβουνο στο Σιάτλ, δεν τους έχει αφήσει ήσυχους πουθενά.

Αυτή την εικόνα δεν την αμφισβητεί κανένας. Όλοι διαπιστώνουνε ότι ένα νέο κίνημα γεννιέται, υψώνει το ανάστημα του απέναντι στις πολυεθνικές και τους ισχυρούς της γης. Και νομίζω ότι αυτό είναι μια από τις επιτυχίες του κινήματος. Το Κοινωνικό Φόρουμ της Γένοβα (η οργανωτική επιτροπή των κινητοποιήσεων) έφτασε να έχει τις τελευταίες μέρες πάνω από 1000 οργανώσεις στη δύναμη του, που δηλώσανε ότι "εμείς είμαστε ενάντια στους G8, γιατί είμαστε με τα 6 δισεκατομμύρια αυτού του πλανήτη"

Ήταν τρεις μέρες που συγκλόνισαν τον κόσμο. Την πρώτη μέρα της κινητοποίησης ήταν η διαδήλωση των μεταναστών που ήταν ένα διεθνιστικό πανηγύρι χαράς, δύναμης και αυτοπεποίθησης. 50 χιλιάδες διαδηλωτές κάνανε σκόνη τις απειλές του Μπερλουσκόνι. Χιλιάδες μετανάστες διαδήλωσαν με κόσμο από τα συνδικάτα, από τη Fiom, από την CGIL, με Κούρδους, γυναίκες, οργανώσεις από το εξωτερικό όπως Globalise Resistance, τους οικολόγους. Αυτή η διεθνιστική αλληλεγγύη προμήνυε το τι ερχόταν την επόμενη μέρα.

Η επόμενη ήταν η μέρα της άμεσης δράσης. Η μέρα που το Κοινωνικό Φόρουμ έκανε κάλεσμα για "σπάσιμο" της κόκκινης γραμμής. Ενώ περίμενε 10.000-15.000 αγωνιστές υπήρχαν 60.000. Οι G8 βρεθήκανε να πολιορκούνται και γι' αυτό η αντίδραση της αστυνομίας ήταν τόσο λυσσαλέα. Σώμα με σώμα με τα ΜΑΤ τα έσπρωχναν οι διαδηλωτές, σπάζανε τις αλυσίδες και φτάνανε όλα τα μπλοκ κοντά στους φράκτες. Αυτή είναι η εικόνα του μπλοκ των αναρχικών, του Ya Basta, του Globalise Resistance ακόμα και η εικόνα των ειρηνιστών της Attac. Κι όμως όλοι είχαν ένα κοινό παρονομαστή, να αντιμετωπίσουν την πιο σκληρή καταστολή. Αυτός ο κόσμος άντεξε. Διαδήλωνε μέχρι το απόγευμα και κατάφεραν όλοι συγκροτημένοι μέσα σε μια θύελλα δύναμης και ενθουσιασμού, τραγουδώντας να φτάσουν στα σημεία που είχαν ξεκινήσει.

Αργότερα μάθαμε, με τραγικό τρόπο, ότι η κτηνωδία της αστυνομίας δεν έχει όρια. Ότι ο Carlo Giuliani, ο νεαρός διαδηλωτής, δεν υπήρχε πια. Έπεσε από σφαίρα των αστυνομικών σε μια από αυτές τις συγκρούσεις. Ήταν μια συγκλονιστική είδηση που εξόργισε όλους και πάνω απ΄ όλα τους Ιταλούς εργάτες και τα συνδικάτα και το είδαμε την επόμενη μέρα.

Η διαδήλωση την επομένη στις 21 Ιούλη ήταν ένας από τους μεγαλύτερους σταθμούς του παγκόσμιου αντικαπιταλιστικού κινήματος. 300 χιλιάδες ήταν η λαοθάλασσα που πλημμύρισε όλες τις λεωφόρους της Γένοβα φωνάζοντας Assassini - δολοφόνοι, Genova Libera. Ήταν μια συγκλονιστική εμπειρία να βλέπει κανείς να ενώνονται όλα αυτά τα φοβερά, διαφορετικά μπλοκ από όλες τις μεριές του πλανήτη.

Μπροστά βρίσκεται το μπλοκ του Κοινωνικού Φόρουμ της Γένοβα - της οργανωτικής επιτροπής των κινητοποιήσεων. «Vol G8- Noi 6,000.000.000» γράφει το κόκκινο πανό που κρατάει. «Εσείς 8 μεγάλοι, εμείς 6 δισεκατομμύρια.»

Ακολουθεί το μπλοκ του Attac με διαδηλωτές από την Γαλλία, την Ιταλία, τη Νορβηγία, την Τυνησία. Κρατούν τις άσπρες σημαίες με % το σύμβολο του φόρου Τόμπιν, του φόρου στις κερδοσκοπικές συναλλαγές, του κεντρικού αιτήματος του Attac. Πιο πέρα βρίσκεται το μπλοκ των Κούρδων. Ο κόσμος τους χειροκροτεί. Παραδίπλα ένα μεγάλο κίτρινο πανό με συνθήματα στα αραβικά.

Περνάμε μπροστά από μια καθολική εκκλησία. Η πρόσοψη της είναι «διακοσμημένη» με πλακάτ «καταργείστε το χρέος» σε έξι διαφορετικές γλώσσες. Η παραγραφή των χρεών του Τρίτου Κόσμου είναι ένα από τα μεγάλα ζητήματα που απασχολούν αυτό το κίνημα.

Ακολουθεί το μπλοκ της ελληνικής Πρωτοβουλίας «Γένοβα 2001- Παγκοσμιοποιήστε την Αντίσταση». Ανάμεσά τους είναι εργαζόμενοι στα νοσοκομεία με το πανό του συνδικάτου τους «οι άνθρωποι πάνω από τα κέρδη, δημόσια και δωρεάν υγεία για όλους», στον ΟΤΕ - τηλεπικοινωνίες- το Εργατικό Κέντρο Θεσσαλονίκης, του Εργατικού Κέντρου Πειραιά, Πράσινη Πολιτική και φυσικά οι σύντροφοι μας από το ΣΕΚ το Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα.

Μπροστά από την ελληνική Πρωτοβουλία είναι η βρετανική αντιπροσωπεία με τα πανό της πρωτοβουλίας «Globalise Resistance» (Παγκοσμιοποιήστε την Αντίσταση), όπου βρίσκονται σύντροφοι του SWP, από την Ιρλανδία, την Βρετανία, την Πολωνία και την Τουρκία. Όλοι μαζί γινόμαστε ένα τεράστιο ζωντανό μπλοκ. Τα συνθήματα «Μια μόνο λύση επανάσταση», «One solution Revolution» ηλεκτρίζουν την ατμόσφαιρα γύρω τριγύρω.

Ο κύριος όγκος της διαδήλωσης έρχεται από την ίδια την Ιταλία. Υπάρχει ένα τεράστιο μπλοκ από την FIOM, ομοσπονδία των Μεταλλεργατών που έχουν δηλώσει από νωρίς την αλληλεγγύη τους με το Κοινωνικό Φόρουμ. Ανάμεσα τους βρίσκονται εκατοντάδες εργαζόμενοι της FIAT, των ναυπηγείων, των χαλυβουργείων. «Παλεύουμε ενάντια στις περικοπές στις θέσεις εργασίας, ενάντια στο πετσόκομμα του μεροκάματου, ενάντια στις επιθέσεις στα συνδικαλιστικά μας δικαιώματα. Ταυτόχρονα όμως, παλεύουμε για ειρήνη, δικαιοσύνη και ανθρώπινα δικαιώματα για όλους. Ενώνουμε σήμερα τις δυνάμεις μας με τη νεολαία και με όλους αυτούς που είναι ενάντια στο σύστημα.»

Μαζικές είναι οι αντιπροσωπείες της COBAS και της BAS, των αριστερών συνδικάτων της Ιταλίας. «Ήρθα με 1000 συναδέλφους μου με ένα ειδικό τρένο από την Μπρέσια» λεει ένας μεταλλεργάτης. «Αυτή είναι η αρχή μιας νέας παγκόσμιας αναγέννησης του κινήματος. Η υποχώρηση τελείωσε.»

Είναι αδύνατο να περιγράψει κανείς πραγματικά όλο τον πλούτο αυτής της τεράστιας διαδήλωσης: σημαίες, πλακάτ, πανό, τα συνθήματα χιλιάδες. Η φαντασία ξεχειλίζει: Διαδηλωτές με αυτοσχέδια πλακάτ, βαμμένα πρόσωπα, παράξενες στολές που γελοιοποιούν τους μεγάλους και ισχυρούς - εδώ ένας Ρωμαίος εκατόνταρχος, εκεί ένας Καθολικός Καρδινάλιος.

Ένα συγκρότημα έπαιζε με τύμπανα, έγχορδα και πνευστά τα τραγούδια του αγώνα.

«Avanti popolo, pantiera rosa» «Bella chao, bella chao», «Commandante Che Gevara», την Διεθνή, στα γύρω μπλοκ τραγουδάνε όλοι μαζί.

Assassini

Η διαδήλωση, όμως, δεν ξεχειλίζει μόνο από τη χαρά της δύναμης. Ξεχειλίζει και από οργή. Τα συνθήματα «Berlusconi assassini», «Μπερλουσκόνι δολοφόνε», «Polizia assassina» σκίζουν ξανά και ξανά ρυθμικά τον αέρα.

Δεν έχουν περάσει ούτε 24 ώρες από την εν ψυχρώ δολοφονία του Κάρλο Τζουλιάνι από την ιταλική αστυνομία στην Πλατεία Γκαετάνο Αλμόντα. Τα ΜΜΕ προσπαθούν να παρουσιάσουν το φρικτό έγκλημα σαν ατύχημα αλλά ο κόσμος δεν έχει καμία αμφιβολία για το ποιοι είναι οι πραγματικοί ένοχοι: η αστυνομία, ο Μπερλουσκόνι, οι 15 ηγέτες της Ευρωπαϊκής Ένωσης, οι ίδιοι οι G8. Αυτοί δεν είναι που φτιάχνουν τους τρομονόμους, που δίνουν στην αστυνομία το ελεύθερο να μας δολοφονούν εν ψυχρώ - ακριβώς όπως έκαναν στον Κάρλο.

Η αστυνομία κάνει «προκλητικά» την εμφάνιση της από την αρχή της διαδήλωσης. Δυο αστυνομικά ελικόπτερα πετάνε συνεχώς απειλητικά, σε μικρό ύψος, από πάνω μας. Ήταν από την αρχή καθαρό ότι ήθελαν με κάθε θυσία να διακόψουν την πορεία. Επιτίθενται σε μια ομάδα μαυροφορεμένων διαδηλωτών και κόβουν την πορεία στα δυο. Οι διαδηλωτές δεν πτοούνται. Όσοι είναι μπροστά συνεχίζουν και όσοι είναι πίσω ψάχνουν τρόπους για να περάσουν μπροστά. Όλη η παραλιακή λεωφόρος προς τα ανατολικά της Γένοβα παραμένει γεμάτη κόσμο που ποτέ δεν θα φτάσει στο κέντρο της πόλης.

Μια μεγάλη νίκη

Νωρίς το απόγευμα φτάνουμε στην πλατεία. Μια ανεπιβεβαίωτη πληροφορία, ότι οι G8 είχαν διακόψει την συνεδρίαση (αποδείχτηκε λάθος) μας κάνει να πανηγυρίζουμε σαν τρελοί. Αλλά ο ενθουσιασμός μας δεν προέρχεται μόνο απ' αυτό. Όλοι έχουν την αίσθηση της νίκης. «Σήμερα είμαστε 300 χιλιάδες» λεει από το μικρόφωνο ο Βιτόριο Ανιολέτο, ο εκπρόσωπος του Κοινωνικού Φόρουμ. Η συμμετοχή έχει ξεπεράσει κάθε προσδοκία. Ο ένας μετά τον άλλο οι ομιλητές μιλάνε με ενθουσιασμό για την δύναμη μας, για την σημερινή μας νίκη.

Όλες οι προσπάθειες του Μπερλουσκόνι και των άλλων ηγετών των G8 που συνεδρίαζαν εκείνη την ώρα στο Παλάτσο Ντουκάλο είχαν αποτύχει. Δολοφόνησαν τον Κάρλο, αιματοκύλησαν την πορεία, μετέτρεψαν την Γένοβα σε πόλη φάντασμα, μας συκοφάντησαν, μας συνέλαβαν, όμως το μόνο που κατάφεραν ήταν να μας κάνουν ακόμα πιο πολλούς, ακόμα πιο αποφασισμένους.

Οι μεγάλοι και ισχυροί βρίσκονται σε απόγνωση. Τα δοκίμασαν όλα και απέτυχαν. "Αυτό το κίνημα δεν σταματάει ούτε με σφαίρες" αυτό ήταν το μήνυμα μετά το Γκέτεμποργκ, της Σουηδίας. «Αυτό το κίνημα δεν σταματάει με τίποτα» λέμε τώρα.

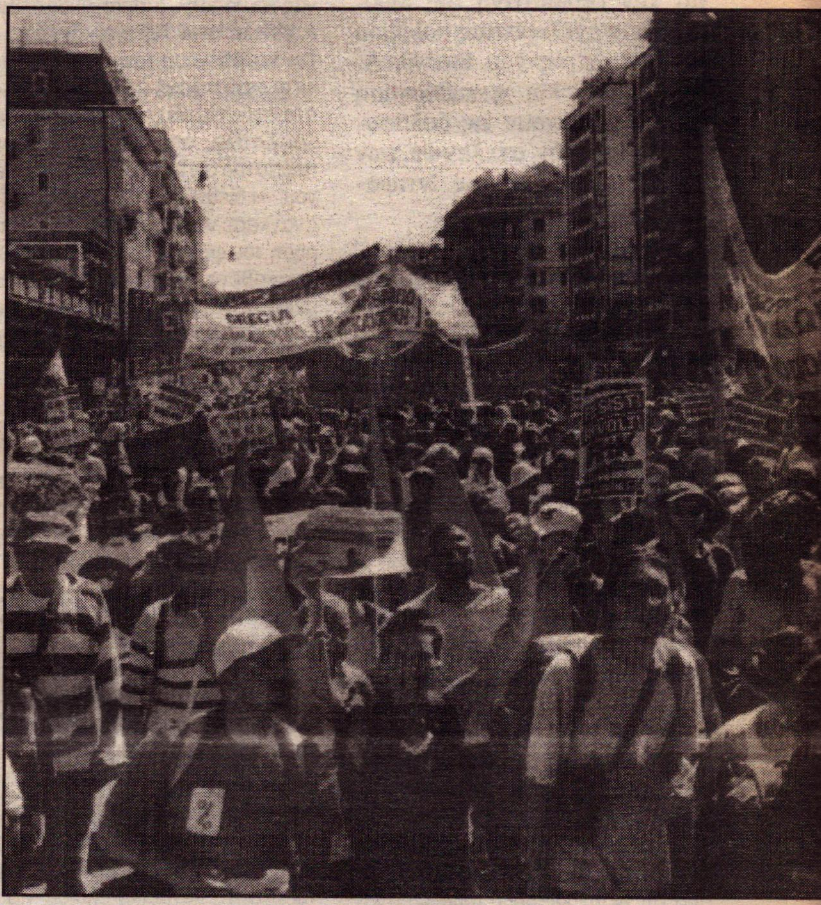

Οι επόμενοι σταθμοί μετ

Δύο μήνες μετά την μεγάλη αντικαπιταλιστική διαδήλωση της Γένοβα και ο πανικός των "πλανηταρχών" δεν έχει κοπάσει. Πως αλλιώς μπορεί να εξηγήσει κανείς το γεγονός ότι μετά την απόφαση των G 8 να πραγματοποιήσουν την επόμενη συνεδρίασή τους στα Βραχώδη όρη του Καναδά, τώρα περνούν και στο επόμενο βήμα υποχώρησης, προκειμένου να γλυτώσουν από το παγκόσμιο ποτάμι των αντικαπιταλιστών ενώ η Παγκόσμια Τράπεζα και το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο ανακοίνωσαν ότι τα συνέδριά τους παντού από βδομαδιάτικα γίνονται δυήμερα. Σύμφωνα με άρθρο που δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα Φαϊνάνσιαλ Τάιμς «η απόφαση πάρθηκε λόγω της ανησυχίας να μην επαναληφθούν οι διαδηλώσεις που έγιναν κατα τη διάρκεια της συνόδου των 8 στη Γένοβα.»

Η αναγγελία αυτή έγινε γιατί στις 29 -30 Σεπτέμβρη η Ουάσινγκτον πρόκειται να ζήσει τις μέρες της Γένοβα. Είναι μέρες που θα συνεδριάσει το ΔΝΤ και ΠΤ. Οι διοργανωτές που αναμένουν να φτάσουν εκείνες τις μέρες στην πρωτεύουσα των ΗΠΑ 40.000 με 60.000 διαδηλωτές σχεδιάζουν να αποκλείσουν τον Λευκό Οίκο το Σάββατο 29 Σεπτέμβρη και την επόμενη μέρα καλούν σε μία μεγάλη αντικαπιταλιστική διαδήλωση.

Η σύνοδος είχε προγραμματιστεί να διαρκέσει από τις 28 Σεπτέμβρη εώς τις 4 Οκτώβρη, αλλά τελικά θα διαρκέσει μόνο ένα σαββατοκύριακο. Ο Μπους ζήτησε για εκείνες τις μέρες ειδική οικονομική βοήθεια για να αντιμετωπίσει τους διαδηλωτές. Η αστυνομία έχει ζητήσει 2,6 εκατομμύρια δολάρια για τη μετακίνηση των αστυνομικών, 1,6 εκατομμύρια δολάρια για τον ειδικό εξοπλισμό των αστυνομικών και 1,3 εκατομμύρια για πλαστικές σφαίρες.

Ομως ούτε ο χρονικός περιορισμός των διαδικασιών ούτε η καταστολή δεν πρόκειται να δώσει λύση το αδιέξοδο που έχουν βρεθεί οι ηγέτες του παγκόσμιου καπιταλισμού. Ξέρουν πολύ καλά τώρα πια ότι το αντικαπιταλιστικό κίνημα έχει αποκτήσει υποστηρικτές σε κάθε σημείο του πλανήτη. Σε κάθε του σταθμό το αντικαπιταλιστικό καραβάνι αφήνει πίσω του μία τεράστια μαγιά διαδηλωτών που είναι αποφασισμένοι να δώσουν κανουργιές νικηφόρες μάχες στο εσωτερικό της κάθε χώρας. Η Ιταλία είναι το καλύτερο παράδειγμα. Ο δολοφόνος Μπερλουσκόνι, μετά τη διαδήλωση της Γένοβα ψάχνει τώρα να βρει τρόπους να αντιμετωπίσει τους νέους του μπελάδες, τη σύνοδο του ΝΑΤΟ στη Νάπολη που είναι προγραμματισμένη για τις 26-27 Σεπτέμβρη και τη σύνοδο του Οργανισμού Τροφίμων και Γεωργίας του ΟΗΕ που είχε ανακοινωθεί για τη Ρώμη τον προσεχή Νοέμβρη.

Οπώς έγραψε η Ιταλική εφημερίδα La Stampa ο Μπερλουσκόνι διέκοψε τις διακοπές του για να συναντήσει τους υπουργούς Αμυνας και Εξωτερικών για να τους τονίσει ότι δεν θέλει να μετατραπεί η Νάπολι σε Γένοβα και ότι η καλύτερη λύση είναι να γίνει στην απο-

ΣΤΗ ΓΕΝΟΒΑ

...ει με τίποτα

...ετά τη Γένοβα

μακρυσμένη Στρατιώτική Ακαδημία Ροτσουόλι, δηλαδή σε στρατιωτική βάση έξω από τη Νάπολη. Ενώ την ίδια στιγμή ζητά από τον ΟΗΕ να μεταφέρει τη συνόδο του Οργανισμού Τροφίμων σε κάποια αφρικανική χώρα, για να αποφύγουν τα κύματα των διαδηλωτών που θέλουν να διαδηλώσουν για την πείνα στον πλανήτη. Σύμφωνα με δημοσιεύματα ιταλικών εφημερίδων υποψήφιες χώρες είναι η Σενεγάλη, η Γκάνα και η Ζάμπια. Δύο χρόνια μετά την μεγάλη πρώτη νίκη στο Σιάτλ που κατάφερε να διαλύσει τη σύνοδο του ΠΟΕ, ο Παγκόσμιος Οργανισμός Εμπορίου θα έχει πρόβλημα να συνεδριάσει ακόμα και στο Κατάρ στη μέση Ανατολή. Γύρω στις 13 Νοέμβρη που έχει προγραμματιστεί να γίνει η σύνοδος ετοιμάζονται διαδηλώσεις σε πολλά σημεία του πλανήτη. Οπως δήλωσε η Λόρι Γουάλαχ, μία από τους διοργανωτές του Σιάτλ «το γεγονός ότι η σύνοδος του ΠΟΕ θα γίνει σε ένα μέρος που δεν υπάρχει ελευθερία λόγου, δε σημαίνει ότι θα τους αφήσουμε να κάνουν αυτά που θέλουν».

Το ίδιο θα γίνει και στην έδρα της Ευρωπαϊκής Ενωσης στις Βρυξέλλες. Για τις 13 του Δεκέμβρη έχει ήδη αρχίσει να οργανώνεται μία μεγάλη μαζική διαδήλωση έξω από τη σύνοδο των ηγετών της ΕΕ. Ηδη η Βελγική συνδικαλιστική Ομοσπονδία FGTB ανακοίνωσε ότι προγραμματίζει μία μαζική διαδήλωση και έχει ήδη βάλει στόχο να κινητοποιήσει τα τοπικά παραρτήματα με προοπτική να επαναλάβουν την επιτυχημένη διαδήλωση της Νίκαιας τον περασμένο Δεκέμβρη, ενάντια στους ηγέτες της ΕΕ.

ΚΑΙ ΣΤΗ ΚΥΠΡΟ

Η πρωτοβουλία που συστάθηκε στην Κύπρο απο 18 οργανώσεις, και συνδικάτα οργάνωσε στις 23 του Ιούλη εκδήλωση συμπαράστασης στην κινητοποίηση της Γένοβα στο Πάρκο της Χρυσαλινιώτισσας με ομιλητές τον Δημήτρη Χριστόφια και τον Πάμπη Κυρίτση Γ.Γ. της ΠΕΟ.

Δυστυχώς αυτή ήταν η πρώτη και μοναδική εκδήλωση της "Πρωτοβουλίας". Μετά την πρώτη συνάντηση κατά την οποία συστάθηκε η πρωτοβουλία δεν υπήρξε καμιά άλλη συνάντηση ή εκδήλωση.

Η «Πρωτοβουλία» μπορούσε και έπρεπε να οργανώσει εκδηλώσεις στους χώρους δουλειάς, το πανεπιστήμιο, τα κολλέγια πρίν την Γένοβα και να προσπαθήσει να κινητοποιήσει κόσμο για να συμμετάσχει στην μεγάλη αντικαπιταλιστική διαδήλωση. Δυστυχώς αυτό αφέθηκε στην καθε οργάνωση να κάνει απο μόνη της ότι μπορούσε. Ούτε μετά τα γεγονότα στη Γένοβα και την τεράστια επιτυχία των διαδηλώσεων η «Πρωτοβουλία» ένοιωσε την ανάγκη να κάνει οτιδήποτε.

Στην πραγματικότητα η «Πρωτοβουλία» ήταν ένα σχήμα στα χαρτιά που το χρησιμοποίησε όπως ήθελε η ΠΕΟ.

Παρ' όλα αυτά η Εργατική Δημοκρατία προσπάθησε έστω και έτσι να οργανώσει μια στοιχειώδη καμπάνια για τη Γένοβα και συμμετειχε με 7 ατομα στην μεγάλη διαδήλωση στη Γένοβα.

Την επόμενη φορά θα πρέπει να έχουμε μια πραγματική «Πρωτοβουλία» που να οργανώσει την διαθεση όσων θέλουν να πάρουν μέρος στο αντικαπιταλιστικό κίνημα που αναπτύσεται παντού και να την μετατρέψει σε δράση, τοπικά αλλά και στις διεθνείς κινητοποιήσεις.

Τι λένε οι Σοσιαλιστές

Η σεξουαλική παρενόχληση ανηλίκων

Η υπόθεση της σεξουαλικής παρενόχλησης ανήλικων κοριτσιών απο τους δυο γνωστούς μουσικούς παράγωντες ήταν κεντρικό θέμα στα ΜΜΕ ολόκληρο σχεδόν το καλοκαίρι. Τα κανάλια συναγωνίζονταν σε αποκαλύψεις και «ζουμερές» λεπτομέρειες απο την δράση των δυό. Τελικά και οι δυό θα οδηγηθούν στα δικαστήρια μέσα στο Σεπτέβρη.

Κάθε φορά που βγαίνουν στη φόρα τέτοια ζητήματα, όπως παλιότερα στο Βέλγιο με τις δολοφονίες μικρών παιδιών μετά από σεξουαλική κακοποίηση τους ή με τα φωτομοντέλα στη Γαλλία έτσι και τώρα το θέμα συνοδεύεται πάντα με μια εκστρατεία συντηριτισμού από τα ΜΜΕ, και αλλούς φορείς.

Η κλασική επωδός όλων, ψυχολόγων, κοινωνιολόγων και άλλων είναι ότι χάλασε η κοινωνία και χρειάζεται να στραφούμε στις αξίες της οικογένειας, της θρησκείας, της πατρίδας για να προστατευτούμε. Ακόμα και ο Χριστόφιας μίλησε για ανάγκη «προληπτικής πολιτικής» απο όλους τους φορείς, κράτος, Βουλή, Εκκλησία και κόμματα.

Με άλλα λόγια οι προτάσεις όλες είναι οικογένεια, εκκλησία, και απομονωμένες κλειστές φωλίτσες για να προστατευτούν οι νέοι και τα παιδιά.

Κίνδυνοι

Το πρώτο που έχουμε να πούμε είναι ότι κατ' αρχήν δόθηκε τεράστια δημοσιότητα σε αυτό το πρόβλημα και αναπτύχθηκε μια κινδυνολογία που εύκολα μπορεί να οδηγήσει σε μαζική υστερία και έξαρση της ηθικολογίας. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι η σεξουαλική παρενόχληση και εκμετάλλευση, ιδιαίτερα ανηλίκων είναι ένα σοβαρό πρόβλημα. Ομως δεν είναι ο μεγαλύτερος κίνδυνος που απειλεί τα παιδιά. Την ίδια ώρα που τα ΜΜΕ αναδυκνείουν αυτό το πρόβλημα γιατί μοιάζει να πουλά, θάβουν πολύ πιο έντονα προβλήματα.

30.000 παιδιά πεθαίνουν κάθε μέρα σε ολόκληρο τον πλανήτη απο πείνα. Πάνω απο 9.000.000 τον χρόνο πεθαίνουν στις φτώχες χώρες της Αφρικής και της Ασίας απο πείνα και αρρώστιες που μπορούν να θεραπευθούν εύκολα. Μια καθημερινή θυσία στο βωμό των διεθνών τραπεζών και οργανισμών στους οποίους οι χώρες αυτές είναι καταχρεωμένες. Και όμως ποτέ δεν έγιναν κεντρικό θέμα.

1.000.000 πιαδιά τον χρόνο σκοτώνονται ή ακρωτηριάζονται απο νάρκες που έχουν μείνει μετά απο πολέμους που προηγήθηκαν σε διάφορες χώρες. Και όμως ποτέ δεν έγιναν κεντρικό θέμα.

Η Ταυλάνδη που αποτελεί για τους καπιταλιστές υπόδειγμα οικονομικού θαύματος είναι η «πατρίδα της παιδικής πορνείας». Επίσημα υπάρχουν 800.000 παιδιά πόρνες.

Στη Σρι Λανκα μόνο στα παραθαλάσια θέρετρα εργάζονται 30.000 παιδιά πόρνες, στη Αγκόλα τα ίδια, στην Βραζιλία είναι καθημερινό φαινόμενο στους δρόμους του Ριο οι δολοφονιές και οι κακοποιήσεις άστεγων παιδιών που πουλάνε το κορμί τους για ένα κομμάτι ψωμί.

Στοιχεία απο την Γιούνισεφ εκτιμούν ότι 1.000.000 ανήλικοι μπαίνουν κάθε χρόνο στην πορνεία στις χώρες στης Ασίας, Αφρικής, Λατινικής Αμερικής και Ανατολικής Ευρώπης.

Σύμφωνα με επίσημους υπολογιμούς ο παγκόσμιος τζίρος απο την πορνεία ανηλίκων φτάνει τα 5 δισεκατομμύρια

δολλάρια τον χρόνο.

Και όμως ούτε αυτό δεν αποτελεί κεντρικό θέμα για τα ΜΜΕ

Το ένα τρίτο του πληθυσμού της γής 1,3 δις ανθρωποι ζούν σύμφωνα με τον ΟΗΕ σε απόλυτη φτώχια, χωρις τα αναγκαία ρούχα, τροφή και στέγη. Το 70% ειναι γυναίκες και παιδιά.

Γι όλα αυτά τα εκατομμύρια παιδιά και γυναίκες τις πιό πολλές φορές η πορνεία είναι ο μοναδικός τρόπος να βγάζουν λίγα λεφτά για να στέλνουν στις οικογένειες τους. Η παιδική πορνεία στις φτωχότερες χώρες είναι μέρος του ίδιου συστήματος που σπρώχνει εκατομμύρια παιδιά στην παιδική εργασία, δουλεύοντας κάτω απο συνθήκες καταναγκαστικής εργασίας για 12 - 18 ώρες την ημέρα. 73 εκατομμύρια παιδιά 10 -14 χρόνων δούλευαν σε τέτοιες συνθήκες το 1995. Σήμερα το νούμερα είναι ακόμη πιό ψηλά.

Τα παιδιά αυτά δεν είναι απλά τα θύματα κάποιου κυκλώματος παιδεραστών ή ανώμαλων αλλά μιάς πολύ πιό αδίστακτης και αιμοβόρας συμμορίας, της συμμορίας των τραπεζιτών, των καπιταλιστών που βάζουν πάνω απο τη ζωή και την αξιοπρέπεια των ανθρώπων τα κέρδη τους. Είναι θύματα του συστήματος της αγοράς.

Σχέσεις εξουσίας

Βέβαια με όλ αυτά δεν θέλουμε να πούμε ότι η σεξουαλική εκμετάλευση δεν είναι σοβαρό πρόβλημα ή ότι δεν έχουν ευθύνη άτομα όπως τον Σερδάρη και τον Γεωργιάδη που χρησιμοποίησαν την θέση και την δύναμη που είχαν για να εκμεταλευτούν σεξουαλικά ανήλικα κορίτσια. Κάθε άλλο. Η ευθύνη τους είναι μεγάλη αλλά το να χρησιμοποιά κανείς αυτές τις περιπτώσεις για να προωθήσει το συντηριτισμό και να προτείνει ατομικές λύσεις απομόνωσης και προστασίας μέσα στο σπίτι όχι μόνο δεν λύνει το πρόβλημα αλλά συσκοτίζει και τα πραγματικά αίτια που οδηγούν στη σεξουαλική εκμετάλευση.

Υπεύθυνοι για αυτή τη συμπεριφορά δεν είναι κάποια «ψυχικά τραύματα» του θύτη ή κάποια «εγκληματικά γονίδια» που φέρνει μαζί του ή καποια άλλη «ανωμαλία».

Η σεξουαλική εκμετάλευση είναι πρώτα και κύρια θέμα εξουσίας. Εχει να κάνει με το γεγονός ότι κάποιος βρίσκεται σε θέση ισχύος και χρησιμοποιεί αυτή τη θέση για να κάνει αυτό που θέλει, να εκμεταλευτεί την εργατική μας δύναμή και το κορμί μας για να του παράγουμε προϊόντα ή υπηρεσίες ή ακόμη και για να τους ικανοποιήσουμε σεξουαλικα. Εχει να κάνει με ένα σύστημα που παράγει σχέσεις εξουσίας και εκμετάλευσης, που ο δυνατός τσακίζει τον αδύνατο, που διαστρευλώνει τις καθημερινές σχέσεις των ανθρώπων, τις σεξουαλικές τους σχέσεις, τον συναισθηματικό τους κόσμο.

Γι αυτό και η σεξουαλική εκμετάλευση εμφανίζεται συνήθως εκεί που υπάρχουν τετοιες σχέσεις εξουσίας, απο το αφεντικό, τον προϊστάμενο, τον καθηγητή, τον προπονητή, τους καλιτεχνικούς πράκτορες. Η κατάσταση γίνεται ακόμη χειρότερη όταν μπεί κανείς μέσα στο Σταρ Σύστεμ που επιδεικνύει τον λαμπερό του κόσμο και υπόσχεται γρήγορή έξοδο απο την μιζέρια και μεγάλη ζωή. Πολλοί νέοι και νέες με αυτό το όνειρο μετατρέπονται σε εύκολη λεία στα χέρια των επιτήδιων αντζέντηδων.

Βέβαια η σεξουαλική εκμετάλευση δεν περιορίζεται μόνο σε αυτούς που έχουν κάποια σχέση εξουσίας με το θύμα αλλά και με άλλα άτομα που μπορεί να έχουν απλώς μια σχέση εμπιστοσύνης, ένας θείος, ένας οικογενιακός φίλος. Ενα σύστημα που διαστρευλώνει τις σχέσεις των ανθρώπων δεν αφήνει έξω ούτε και την ίδια την εργατική τάξη. Γι αυτό και τέτοια φαινόμενα παρατηρούνται σε όλα τα στρώματα της κοινωνίας.

Συλλογική δράση

Η απάντηση στο πρόβλημα της σεξουαλικής εκμετάλευσης δεν είναι η επιστροφή στον συντηριτισμό, στις «παραδοσιακές» αξίες της οικογένειας και της εκκλησίας. Τέτοιες αντιλήψεις είναι απο αδιέξοδες μέχρι επικίνδυνες. Μπορούν να οδηγήσουν σε τοποθετήσεις όπως κάποιων στην Αμερική που πρότειναν να ευνουχίζονται πριν αποφυλακιστούν όσοι έχουν καταδικαστεί για βιασμό.

Η απάντηση είναι η συλλογική δράση, για μια καλήτερη κοινωνία. Ειναι οι αγώνες μας για μια κοινωνία που οι άνθρωποι θα βρίσκονται πάνω απο τα κέρδη, που οι σχέσεις τους δεν θα κυριαρχούνται απο τον ανταγωνισμό αλλά θα συνεργάζονται αρμονικά και συλλογικά για να αξιοποίσουν τις δυνατότητες και τα ενδιαφέροντα τους προς όφελος όλων.

Αγγελική Μιχαήλ

Διάσκεψη του ΟΗΕ κατά του Ρατσισμού και η υποκρισία της κυβέρνησης Κληρίδη

Στις 7 Σεπτέμβρη ολοκληρώθηκε στο Ντέρμπαν της Ν. Αφρικής η Παγκόσμια Διάσκεψη του ΟΗΕ κατά του Ρατσισμού, των Φυλετικών Διακρίσεων, της Ξενοφοβίας και της Μισαλλοδοξίας. Οι ΗΠΑ και το Ισραήλ αποχώρησαν από την αρχή από την Διάσκεψη επειδή οι οργανωτές ήθελαν να συμπεριλάβουν συζητήσεις που θα εξίσωναν το σιωνισμό με τον ρατσισμό.

Στην Διάσκεψη πήραν μέρος 150 χώρες ανάμεσα τους και η κυβέρνηση της Αυστραλίας που λίγες μόνο μέρες πριν την Διάσκεψη αρνήθηκε να δεχτεί τους 433 ναυαγούς που διασώθηκαν στα ανοιχτά της Αυστραλίας.

Όμως η υποκρισία δεν είναι χαρακτηριστικό μόνο των μεγάλων και ισχυρών. Στην Διάσκεψη την κυβέρνηση Κληριδη εκπροσώπησε ο υπουργός Δικαιοσύνης Νίκος Κόσης που απηύθυνε χαιρετισμό όπου αφού αναφέρθηκε στην παραβίαση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων στην Κύπρο από την Τουρκία, μίλησε για την ανάγκη «*για γεφύρωση του χάσματος μεταξύ διακηρύξεων και πρακτικών μέτρων στην καταπολέμηση του ρατσισμού, των φυλετικών διακρίσεων, της ξενοφοβίας και της μισαλλοδοξίας*»! Ζήτησε μάλιστα την τήρηση των δεσμεύσεων και την απόδοση ευθυνών σε όσους τις παραβιάζουν.

Πριν ένα χρόνο ο Κόσης ήταν που σαν υπουργός της κυβέρνησης Κληρίδη κράτησε φυλακισμένους 276 ναυαγούς στερώντάς τους από τα στοιχειώδη ανθρώπινα δικαιώματα για να τους ξαποστείλει μετά από 2 βδομάδες πίσω στο Λίβανο όπου κινδύνευσαν να πνίγουν λόγω θαλασσοταραχής.

Λίγες μέρες πριν πετάξει για την Διάσκεψη ο Κόσης, ανακοίνωνε την απόκτηση νέων ελικοπτέρων και δύο νέων σκαφών έτσι ώστε η Αστυνομία να γίνει ακόμα «πιο αποτελεσματική» στην αποτροπή εισόδου μεταναστών στην Κύπρο χτίζοντας την εικόνα ότι απειλούμαστε από μια εισβολή χιλιάδων ξένων.

Παρολες τις υποκριτικές διακηρύξεις για υπεράσπιση των ανθρώπινων δικαιωμάτων η κυβέρνηση Κληριδη διαπρέπει στις κατάφορες παραβιάσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων είτε πρόκειται για ξένους εργάτες ή απελπισμένους μετανάστες θύματα της «Νέας Τάξης», είτε πρόκειται για πολιτικούς πρόσφυγες, είτε για Τουρκοκύπριους και τσιγγάνους που δραπετεύουν από τον βορρά με την ελπίδα να ξεφύγουν από την σοβαρή οικονομική κρίση.

Ήδη υπάρχει καταδικαστική έκθεση για την Κυπριακή Δημοκρατία για το ρατσισμό και τη ξενοφοβία από την επιτροπή του Συμβουλίου της Ευρώπης όπως και η καταδίκη από το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο για απάνθρωπη μεταχείριση εννέα Τουρκοκύπριων. Είναι ακόμα και τα πορίσματα της Επιτρόπου Διοικήσεως που κι αυτή αναφέρεται στην καταπάτηση των ανθρώπινων δικαιωμάτων των ξένων εργατών.

Εργατικό κίνημα

Δυστυχώς όμως οι ηγεσίες των συντεχνιών ΣΕΚ και ΠΕΟ αντί να καταγγείλουν την κυβέρνηση για την βάρβαρη και ρατσιστική αντιμετώπιση των ξένων εργατών την καταγγέλλουν για «αδράνεια» και ζητούν να αλλάξουν τα κριτήρια και να περιοριστούν οι άδειες εργοδότησης των ξένων εργατών όπως και των ξένων φοιτητών. Την ίδια στιγμή παραδέχονται ότι υπάρχει πραγματικό πρόβλημα έλλειψης εργατικού δυναμικού στις οικοδομές, στην ένδυση και στην ξενοδοχειακή βιομηχανία και ότι η γεωργία και η κτηνοτροφία συντηρείται χάρη στους ξένους εργάτες.

Αντί να ζητήσουν την νομιμοποίηση των «παράνομων» εργατών ζητούν δραστικά μέτρα για τον εντοπισμό και την απέλασή τους. Όμως η διάσπαση των εργατών εκτός από ντόπιους και ξένους, προχωρά και στη διάσπαση σε «νόμιμους» και «παράνομους» και τελευταία σε «ελληνοπόντιους» και «κύπριους».

Η ΠΕΟ που διακηρύσσει ότι ανήκει στο ταξικό συνδικαλιστικό κίνημα θεωρεί την εργοδότηση των «παράνομων» αλλοδαπών ότι επηρεάζει άμεσα τους όρους εργοδότησης των κυπρίων εργαζόμενων και την ανεργία. Το ίδιο συμβαίνει και με τους ελληνοπόντιους κατά τον Αντρέα Παυλικκά (Γ.Ε.Μ ΠΕΟ) που «δημιούργησαν γκέτο» στην Κάτω Πάφο σε σημείο που οι «ελληνοκύπριοι εκεί νοιώθουν ανασφάλεια». Θεωρεί επιπλέον ότι συνέτειναν στο να πέσουν οι μισθοί και να εκτοπιστούν οι κύπριοι από την εργασία τους! (*Εργατικό Βήμα, 5/9/01*)

Η πάλη ενάντια στο ρατσισμό δεν μπορεί να δοθεί με κούφιες διακηρύξεις για διεθνισμό και ταξική αλληλεγγύη. Για την ανεργία και τα χαμηλά μεροκάματα δεν φταινε οι ξένοι εργάτες αλλά τα αφεντικά. Στην Ελλάδα που η ανεργία είναι μεγαλύτερη από την Κύπρο η ΓΣΕΕ είχε σαν ένα από τα αιτήματά της τη νομιμοποίηση όλων των μεταναστών.

Η απάντηση στη ρατσιστική πρόκληση του δεξιού πρωθυπουργού της Αυστραλίας απέναντι στους 433 Αφγανούς ναυαγούς «λαθρομετανάστες» ήταν ένα δυναμικό αντιρατσιστικό κίνημα που στήριξαν τα συνδικάτα της Αυστραλίας. Οι διαδηλώσεις σε όλες τις μεγάλες πόλεις της Αυστραλίας και η θύελλα των αντιδράσεων σε ολόκληρο τον κόσμο είχαν σαν αποτέλεσμα να τους προσφερθεί διαμονή στη Νέα Γουϊνέα.

Μόνο έτσι μπορούμε να ρίχνουμε τα τείχη και τους διαχωρισμούς που κτίζουν οι καπιταλιστές και οι κυβερνήσεις τους ανάμεσα στους εργάτες με σκοπό να μας διασπούν και να μας χωρίζουν ανάλογα με το χρώμα, τη φυλή, το φύλο και τη θρησκεία. Χωρίς να τινάξει από πάνω της τον ρατσισμό η εργατική τάξη δεν μπορεί να πετύχει καμία απελευθέρωση.

Φαίδωνας Βασιλειάδης

Ο εκπρόσωπος της Κίνησης Στήριξης Αλλοδαπών, Νίκος Τριμικλινιώτης, που συμμετειχε στη Διασκεψη για το ρατσισμο κατάγγειλε στον «Άστρα» οτι η Κυπριακή Δημοκρατία ξόδεψε 40 χιλιάδες λίρες για την αποστολή 11μελούς αντιπροσωπίας στη διάσκεψη με επικεφαλης τον υπουργο Δικαιοσυνης Κόση ο οποιος παρευρεθηκε μόνο δύο φορές στις εργασίες της Διασκεψης «παρά το γεγονός ότι είχε να επιτελέσει εθνική αποστολή»! Δεν ειναι ομως αυτή η κριτική που έχουμε να κάνουμε. Η κυβέρνηση Κληρίδη γνωρίζει καλά πως να χρησιμοποιει καθε φορουμ για να προωθεί την δικιά της προπαγάνδα και καθε διπλωματικό χαρτί ενάντια στην Τουρκία και τους Τουρκοκυπριους. Αν υπάρχει ένα σκάνδαλο προς καταγγελία είναι η υποκρισία και η επιλεκτική ευαισθησία της κυβέρνησης Κληρίδη απέναντι στο ρατσισμό και στα ανθρώπινα δικαιώματα όπως τα εκφρασε ο Κόσης στον χαιρετισμό του στην Διάσκεψη!

ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ

Μάχη ενάντια στον αποκλεισμό των προσφύγων

Θηριωδία! Πως αλλιώς μπορεί να χαρακτηρίσει κανείς την στάση του Τζον Χάουαρντ, του δεξιού πρωθυπουργού της Αυστραλίας απέναντι στους 433 ναυαγούς που διασώθηκαν, την ώρα που το πλοίο τους βυθιζόταν στα ανοιχτά της Αυστραλίας από το νορβηγικό φορτηγό Τάμπα; Οι ναυαγοί είναι πρόσφυγες από το Αφγανιστάν. Οπως εκατοντάδες χιλιάδες συμπατριώτες τους αναγκάστηκαν να φύγουν από την χώρα τους για να γλυτώσουν από τον πόλεμο και τις θηριωδίες της κυβέρνησης των Ταλιμπάν.

Για τον Χάουαρντ, όμως, είναι απλά "λαθρομετανάστες". Προτιμάει να τους δει πνιγμένους στη θάλασσα παρά να αναγκαστεί να τους δεχτεί στο έδαφος της Αυστραλίας! Εφτασε στο σημείο να στείλει τις ειδικές δυνάμεις να καταλάβουν το Τάμπα όταν ο πλοίραχος τόλμησε να πλησιάσει στη Νήσο των Χριστουγέννων, που ανήκει στην Αυστραλία. Η κυβέρνηση, κυνικά, απαίτησε να φύγει. Ο πλοίαρχος, όμως, αρνήθηκε. "Πολλοί άρχισαν να ουρλιάζουν ότι θα τους συλλάβουν ή θα τους σκοτώσουν", είπε, "μερικοί ήταν έτοιμοι να πηδήξουν στην θάλασσα μόλις είδαν τους ένστολους να πλησιάζουν".

Η Νήσος των Χριστουγέννων απέχει 930 ναυτικά μίλα από την αυστραλιανή "ενδοχώρα". Ο πληθυσμός της είναι όλος και όλος 1.500 άτομα. Μέχρι το 1962 η Βρετανία και οι ΗΠΑ το χρησιμοποιούσαν για τις πυρηνικές τους δοκιμές. Κανένας δεν θέλει να μετακομίσει εκεί. Μόνο να "βουλιάξει" από "λαθρομετανάστες" δεν κινδυνεύει!

Ο Χάουαρντ, όμως, δεν συγκινείται από τέτοια. Εχει μπροστά του εκλογές τον Δεκέμβρη και η κυβέρνησή του παίζει το χαρτί του ρατσισμού, για να ξεπεράσει την κρίση της. Ετσι δήλωσε: "Δεν μπορούμε να επιτρέψουμε να δημιουργηθεί μια κατάσταση όπου η Αυστραλία θα αντιμετωπίζεται σαν ένας εύκολος προορισμός". Πάνω από 400 μετανάστες υπολογίζεται ότι πνίγηκαν στις ακτές της Αυστραλίας την περασμένη χρονιά.

Η απάντηση στη ρατσιστική πρόκληση του Χάουαρντ ήταν ένα δυναμικό αντιρατσιστικό κίνημα. Διαδηλώσεις έγιναν σε όλες τις μεγάλες πόλεις. Στο Μπρισμπεϊν συμμετείχε και το Συνδικάτο Μετάλλου με το πανώ του. Εκατοντάδες γράμματα υπέρ των μεταναστών πλημμύρισαν τις εφημερίδες. Με αποφάσεις τους τέσσερα από τα έξι συνολικά Εργατικά Κέντρα στήριξαν την Επιτροπή Υπέρ των Μεταναστών που δραστηριοποιείται από τις αρχές του Ιούλη. Ανάμεσά τους και το Εργατικό Κέντρο της Νέας Νότιας Ουαλλίας, που είναι παραδοσιακά το πιο συντηρητικό. Αυτή η αντιρατσιστική καμπάνια που κινητοποίησε χιλιάδες σε όλη την Αυστραλία άλλαξε το κλίμα. Στην αρχή, η στάση της κυβέρνησης εγκρινόταν, στις δημοσκοπήσεις, από το 81% των ερωτηθέντων. Μέσα σε λίγες μέρες, όμως, η εικόνα άλλαξε: σε δημοσκόπηση που έγινε λίγες μέρες μετά το ποσοστό είχε πέσει στο 51% και συνέχισε να πέφτει.

Η απάνθρωπη στάση του Χάουαρντ ξεσήκωσε θύελλα αντιδράσεων σε ολόκληρο τον κόσμο. Κάτω απο αυτή τη πίεση η κυβέρνηση της Αυστραλίας δέχτηκε να μεταφέρει η ίδια, με ένα πολεμικό πλοίο, τους μετανάστες από το Τάμπα στη Παπούα Νέα Γουϊνέα.

Αλλά η οδύσσειά τους δεν τελειώνει εδώ. Η διαμονή τους στη Νέα Γουϊνέα θα είναι προσωρινή. Η Νέα Ζηλανδία και το Ναούρου, ένα μικρό νησί 8 τετραγωνικών μιλίων έχουν συμφωνήσει να τους δεχτούν -τουλάχιστον μέχρι να αποφασίσουν τα δικαστήρια της Αυστραλίας τι θα τους κάνουν.

ΠΑΣΥΔΥ

Οι αντιδημοκρατικές μανούβρες της ηγεσίας μεγαλώνουν τη κρίση

Μετά και την εκλογή των νέων σωμάτων της ΠΑΣΥΔΥ είναι φανερό ότι η κρίση στους κόλπους της συντεχνίας των κυβερνητικών υπαλλήλων βαθαίνει ακόμη περισσότερο. Παρά την προσπάθεια να παρουσιαστεί σαν μια κρίση στις σχέσεις Γενικού Γραμματέα και Προέδρου της συντεχνίας, η πραγματική βάση της σύγκρουσης είναι διαφορετική και εστιάζεται στον τρόπο που η ηγεσία και ειδικότερα η «ομάδα Χατζηπέτρου» (Γενικός Γραμματέας) χειρίζεται τα διάφορα δημοσιοϋπαλληλικά αιτήματα και κυρίως το θέμα του νέου κρατικού μισθολογίου, της παράτασης του ορίου συνταξιοδότησης κλπ.

Φαίνεται ότι κατά τις διαπραγματεύσεις για το Νέο Κρατικό Μισθολόγιο η ηγεσία της ΠΑΣΥΔΥ υπό τον Χατζηπέτρου έχει δεσμευτεί απέναντι στην κυβέρνηση, ότι θα δεχτεί μείωση των μισθών πρόσληψης των νεοεισερχομένων στην δημόσια υπηρεσία, και άλλες ρυθμίσεις όπως παραχώρηση κάποιων θέσεων προαγωγής (από την κυβέρνηση) για κάποια τμήματα με αντάλλαγμα την παραίτηση από τη διεκδίκηση μισθολογικών αυξήσεων για κάποιες κλίμακες. Η διαρροή αυτών των πληροφοριών ήταν που έκανε το ποτήρι να ξεχειλίσει. Είχε προηγηθεί το ξεπούλημα του Γενικού Σχεδίου Υγείας ενώ οι πληροφορίες ότι είχαν δεσμευτεί για αποδοχή της παράτασης του ορίου συνταξιοδότησης στα 63 προκαλούν έντονες αντιδράσεις ανάμεσα στους Δημόσιους Υπαλλήλους.

Η διαρροή της πληροφορίας για αποδοχή της μείωση των μισθών πρόσληψης για τους νέους Δημόσιους Υπαλλήλους προκάλεσε την αντίδραση μελών της Εκτελεστικής Γραμματείας που με ενυπόγραφη επιστολή τους ζήτησαν όπως το Σώμα ταχθεί ενάντια σε τέτοια μείωση. Αυτή η κίνηση αλλά και το γεγονός ότι οι συσχετισμοί δυνάμεων στην Εκτελεστική καθιστούσαν δύσκολη την έγκριση των παραχωρήσεων που έκανε η ηγεσία, πυροδότησε την κρίση.

Η ομάδα Χατζηπέτρου, με την κάλυψη κυβερνητικών στελεχών (υπήρξαν ισχυρισμοί ακόμη και για άμεση ανάμειξη του Υπουργού Εσωτερικών) μεθόδευσε την παραίτηση της πλειοψηφίας των Γενικών Συμβούλων (53) που πρόσκεινται σ' αυτή, με σκοπό να οδηγήσει σε παραίτηση του σώματος και σύγκλιση νέου Εκλογικού Συνεδρίου. Μέσα σε ένα συνέδριο που οι σύνεδροι ήταν ήδη γνωστοί από τον περασμένο Μάρτη, ο Χατζηπέτρου προέβλεπε — και στο τέλος το πέτυχε - να εκλέξει νέα σώματα της συντεχνίας που θα τα ελέγχει πλήρως.

Με δηλώσεις που χαρακτηρίστηκαν «παρωδία συνεδρίου», «συνέδριο μαϊμού», «πραξικόπημα», όπου οι σύνεδροι είχαν μόνο 25 λεπτά για συζήτηση, όπου κανένας από τους 53 παραιτηθέντες δεν είχε δηλώσει τους λόγους της παραίτησης του, όπου ανώτερα στελέχη κυβερνητικών τμημάτων και της κυβέρνησης της ίδιας έπαιρναν τηλέφωνα για να ψηφιστούν οι εκλεκτοί της ηγεσίας, το συνέδριο εξέλεξε τους νέους γενικούς συμβούλους που στην συντριπτική πλειοψηφία τους πρόσκεινται στον Χατζηπέτρου.

Όσο και αν πανηγυρίζει η ηγεσία της ΠΑΣΥΔΥ αλλά και η κυβέρνηση ότι έχουν καταφέρει να ελέγξουν τα σώματα της δημοσιοϋπαλληλικής συντεχνίας η πραγματικότητα είναι πως τα πράγματα δεν θα είναι καθόλου εύκολα γι' αυτούς. Ήδη μία σειρά από Κλάδους ψάχνουν τρόπους αντίδρασης στις μεθοδευμένες παραχωρήσεις της ηγεσίας. Το Διοικητικό Συμβούλιο των Δασικών Υπαλλήλων έχει παραιτηθεί σε ένδειξη διαμαρτυρίας για τα όσα έγιναν, ενώ η βάση των δημοσίων υπαλλήλων μοιάζει με ηφαίστειο έτοιμο να εκραγεί.

Εκείνο που ουσιαστικά λείπει από αυτούς που αντιστέκονται στις επιλογές της ηγεσίας είναι η συλλογική και συντονισμένη δράση τους. Η σπασμωδικές κινήσεις χρειάζεται να συντονιστούν και να επιδιωχθεί ενότητα στη βάση των υπαλλήλων, όπως και συντονισμός και ενότητα με τους άλλους Κλάδους της δημόσιας υπηρεσίας δηλαδή τους καθηγητές, τους δασκάλους και άλλους κλάδους που σήμερα κινητοποιούνται.

ΟΕΛΜΕΚ

Οι καθηγητές να απαντήσουν με απεργία

Οι καθηγητές βρίσκονται μπροστά σε μια νέα πρόκληση απο την πλευρά της κυβέρνησης. Το Υπουργείο Παιδείας δεν έχει προχωρήσει ακόμη στην υλοποίηση της συμφωνίας που έκανε τον περασμένο Φεβράρη με την ΟΕΛΜΕΚ για μείωση του ωραρίου.

Το Υπουργείο αρχικά δικαιολογηθηκε ότι δεν προλάμβαινε να ετοιμάσει τα νέα σχέδια υπηρεσίας και ότι θα έπρεπε να του δοθεί περισσότερος χρόνος. Μετά αρχισε να δηλώνει ότι δεν υπάρχει τέτοια συμφωνία με τους καθηγητές και ότι θα έπρεπε οι διαπραγματεύσεις να αρχίσουν απο την αρχή.

Αντιδρώντας η ηγεσία της ΟΕΛΜΕΚ αποφάσισε να προχωρήσει μονομερώς στην εφαρμογή της απόφασης για μείωση του ωραρίου των καθηγητών και κάλεσε τους καθηγητές που επηρεάζονται να δουλεύουν δυό ώρες λιγότερες τη βδομάδα. Ζήτησε ακόμη απο τους υπόλοιπους καθητητές να υπογράψουν έγγραφο δήλωση ότι άν θυματοποιηθεί οποισδήποτε καθηγητής θα δουλεύουν όλοι δυό ώρες λιγότερες.

Τελικά μετά απο μεσολάβηση του Χριστόφια οι καθηγητές ανέστηλαν τα μέτρα και το Υπουργείο δέχτηκε να κάτσει σε διαπραγματεύσεις με την ΟΕΛΜΕΚ. Ο Ουράνιος αναγκάστηκε να αναγνωρήσει τα συμφωνηθέντα και υποσχέθηκε να τα υλοποιήσει το συντομότερο δυνατό.

Η ηγεσία της ΟΕΛΜΕΚ αποφάσισε να καλέσει νέες Γενικές Συνελεύσεις των καθηγητών και να βάλει σε ψηφοφορία την νέα πρόταση του Υπουργού Παιδείας.

Οι καθηγητές όμως στην πραγματικότητα δεν πήραν παρά μια νέα υπόσχεση που μάλλον δεν αξίζει περισσότερο απο αυτές που πήραν στο παρελθόν. Γι αυτο θα πρέπει να απαντήσουν άμεσα με μέτρα, με συλλογική δράση, με απεργία και όχι με δηλώσεις που μεταθέτουν το πρόβλημα ατομικά στον κάθε καθηγητή την στιγμή μάλιστα που ξέρουν ότι η παράταξη που υποστηρίζει την κυβέρνηση δεν θα υποστηρίξει αυτό το μέτρο και πολλοί καθηγητές δεν θα υπογράψουν τέτοια δήλωση.

Μόνο με μαζική και συλλογική δράση μπορούν να εξασφαλίσουν την ενότητα του κλάδου και να αναγκάσουν την Κυβέρνηση να κρατήσει το λόγο της.

ΚΕΝΤΡΙΚΟ ΣΦΑΓΕΙΟ ΚΟΦΙΝΟΥ

ΠΡΟΣΟΧΗ Ο ΣΚΥΛΟΣ ΔΑΓΚΩΝΕΙ!

Όπα Λέλλο!: «Μεθοδευμένο πόλεμο εξόντωσης του Σφαγείου Κοφίνου με στόχο την οικονομική χρεοκοπία του, ώστε να εξυπηρετηθούν τεράστια οικονομικά συμφέροντα που θα επωφεληθούν από το κλείσιμο του» (Σημερινή 10/09/01) καταγγέλλει ο πρόεδρος του Δ.Σ. του Σφαγείου και Δήμαρχος Λευκωσίας. Λέει την αλήθεια.

Είναι όμως ο Λέλλος Δημητριάδης που πριν μερικούς μήνες (12/06/01) απειλούσε από τηλεοράσεως τους εργαζόμενους στο Σφαγείο με «κοσμογονικές αλλαγές» πριν την λήξη της θητείας του τον ερχόμενο Δεκέμβριο, *«ώστε να μην κληρονομήσει ο νέος Δήμαρχος το σημαντικό αυτό πρόβλημα»*. Που όλο το προηγούμενο διάστημα διατυμπάνιζε ότι *«αν δεν ληφθούν μέτρα θα λάβουμε εμείς μέτρα προστασίας της περιουσίας μας, μη αποκλειόμενης και της πώλησης του»* - σε τεράστια οικονομικά συμφέροντα εννοείται...

Και τα μέτρα που θέλει να «λάβει» ο κύριοςΔήμαρχος για τη «σωτηρία» του Σφαγείου τα εξής: Απόλυση 75 εργαζόμενων που αντιστοιχεί με το 50% του εργατικού δυναμικού, επιβολή εποχιακού ωραρίου από Ιούλιο μέχρι Οκτώβριο όπου οι εργαζόμενοι θα δουλεύουν 10 ώρες την ημέρα, αποαναγνώριση του Σφαγείου σαν χώρο ανθυγιεινής εργασίας, μείωση των ημερών άδειας ασθενείας απ 40 σε 15, κατάργηση καταβολής οδοιπορικών.

Ο Λέλλος Δημητριάδης δεν είναι φίλος των εργαζομένων, ούτε είναι καν εχθρός των ιδιωτικοποιήσεων. Τα αντεργατικά μέτρα «σωτηρίας» του Σφαγείου πάντα έστρωναν τον δρόμο για το ξεπούλημα του.

Κόπτεται τάχα σήμερα ο Λέλλος για την υγεία του κοσμάκη που πρέπει επιτέλους να μάθει *«ποίοι παίζουν την υγεία του στα ζάρια»*! Να τι δήλωνε όμως ο ίδιος πριν μερικό καιρό ο κ. Δήμαρχος: *«Γιατί να κρατώ εγώ* [υγειονομικό] *επίπεδο και να έχω έξι κτηνιάτρους για έλεγχο των κρεάτων. Θα μειώσω αυτό το επίπεδο... ως εμπορική πλέον ανάγκη για να μπορέσω να επιζήσω. Διαφορετικά θα κλείσω.»* (Σημερινή, 03/12/00).

Απεργία

Οι εργαζόμενοι στο σφαγείο έκαναν καθαρό ότι δεν είναι διατεθειμένοι να δουν το Κεντρικό Σφαγείο να μετατρέπεται σε κάτεργο των κερδοσκόπων της Αγοράς. Είπαν «ΟΧΙ» σε όλα τα μέτρα που κυβέρνηση και Λέλλος μαζί προσπάθησαν να περάσουν τον περασμένο Ιούλιο.

Η Διεύθυνση του Σφαγείου τώρα εκβιάζει τους εργαζόμενους με στέρηση του δικαιώματος άδειας αν αρνηθούν εκτέλεση υπερωριακής εργασίας, και απειλεί με άρνηση καταβολής ολόκληρου του μισθού σε περιπτώσεις όπου εργαζόμενοι απουσιάζουν λόγο ασθένειας. Θα πρέπει, ισχυρίζεται η Διεύθυνση, αυτοί που ασθενούν και έχουν ακόμα μεγαλύτερη ανάγκη χρημάτων, να περιμένουν να πάρουν τις επιταγές των Κοινωνικών Ασφαλίσεων που εκδίδονται με ένα ή και δύο μήνες καθυστέρηση και που δεν αντιστοιχούν με το ποσό του κανονικού μισθού.

Η κατάσταση στο Σφαγείο Κοφίνου ήταν και παραμένει εμπόλεμη. Αν οι έμμισθη συντεχνιακοί συνεχίσουν να δειλιάζουν μπροστά στην μάχη που έχει να δοθεί, οι εργαζόμενοι στο Σφαγείο θα πρέπει να τους παρακάμψουν. Ξέρουν τον δρόμο της αποχής από υπερωριακή εργασία, ξέρουν τον δρόμο της απεργίας. Ξέρουν τον δρόμο της πραγματικής σωτηρίας του Σφαγείου από τα χέρια της κυβέρνησης των ιδιωτικοποιήσεων.

Δάφνος Οικονόμου

εργατικη δημοκρατια

Παλευουμε για

Σοσιαλισμο μεσα απο την ανεξαρτητη δραση της εργατικης ταξης

Οι εργατες δημιουργουν ολο τον πλουτο μεσα στον καπιταλισμο. Μια νεα κοινωνια απαλλαγμενη απο την εκμεταλλευση, ο σοσιαλισμος μπορει να δημιουργηθει μονο οταν οι εργατες παρουν συλλογικα στα χερια τους τον ελεγχο ολου του κοινωνικου πλουτου και προγραμματισουν την παραγωγη και τη διανομη συμφωνα με τις ανθρωπινες αναγκες.

Επανασταση και οχι ρεφορμισμο

Ο καπιταλισμος δεν παιρνει διορθωσεις. Πρεπει να ανατραπει με την εργατικη δραση. Δεν υπαρχει κοινοβουλευτικος δρομος προς μια τετοια αλλαγη. Το κοινοβουλιο, ο στρατος, η αστυνομια, η δικαιοσυνη, ολο το αστικο κρατος λειτουργει για να προστατευει το συμφερον της αρχουσας ταξης. Η εργατικη ταξη θα χρειαστει το δικο της κρατος, στηριγμενο στην αμεση δημοκρατια, στα συμβουλια αντιπροσωπων απ' τους χωρους δουλειας και στην εργατικη πολιτοφυλακη.

Διεθνισμο και οχι «σοσιαλισμο σε μια μονο χωρα» ή «σοσιαλισμο με εθνικα χρωματα»

Η εμπειρια της Ρωσιας αποδεικνυει οτι ακομα και μια νικηφορα εργατικη σοσιαλιστικη επανασταση οπως ο Οκτωβρης του 1917 δεν μπορει να επιβιωσει σε απομονωση. Τα καθεστωτα της ΕΣΣΔ μετα την επικρατηση του σταλινισμου, της Κινας και των αλλων ανατολικων χωρων ειναι κρατικοι καπιταλισμοι οπου η εκμεταλλευση και η καταπιεση της εργατικης ταξης δεν διαφερει απο τη Δυση. Γι' αυτο, υποστηριζουμε τις εργατικες εξεγερσεις εναντια στη γραφειοκρατικη αρχουσα ταξη αυτων των χωρων.

Υποστηριζουμε ολα τα εθνικοαπελευθερωτικα κινηματα που αντιστεκονται στην ιμπεριαλιστικη καταπιεση. Η δυναμη που θα τσακισει τελειωτικα τον ιμπεριαλισμο ειναι η ενοτητα της εργατικης ταξης σε διεθνη κλιμακα απο την Νεα Υορκη ως τη Σεουλ και απο το Λονδινο ως το Σαο Παολο.

Αντιπαλευουμε καθε μορφη σοβινισμου, ρατσισμου ή σεξιστικων διακρισεων που απειλει να διασπασει τους εργατες.

Απεναντι στην αντιτουρκικη πολεμοκαπηλεια της «δικης μας» αρχουσας ταξης υποστηριζουμε το συνθημα Ελληνες και Τουρκοι εργατες ενωμενοι.

Ειμαστε αντιθετοι στην καταπιεση των τουρκοκυπριων, τον οικονομικο, πολιτικο, και πολιτιστικο αποκλεισμο που τους επιβαλλει η δικης μας αρχουσα ταξη και υποστηριζουμε το δικαιωμα τους στην αυτοδιαθεση.

Επαναστατικο Κομμα της εργατικης πρωτοποριας

Η εργατικη ταξη μπορει να απολευθερωσει τον εαυτο της και ολους τους καταπιεσμενους μεσα απο τη δικη της δραση. Για να κερδηθουν ολα τα κομμάτια της ταξης σε αυτη την παλη ειναι απαραιτητο να οργανωθουν τα πιο ξεκαθαρα και μαχητικα τμηματα σε ενα επαναστατικο εργατικο κομμα. Ενα τετοιο κομμα μπορει να πειθει τους εργατες για την επαναστατικη προοπτικη παρεμβαινοντας στους μαζικους αγωνες. Ειμαστε αντιθετοι σε καθε αντιληψη υποκαταστασης της ταξης, απ' οπου και αν προερχεται.

ΡΩΣΙΚΗ ΠΡΩΤΟΠΟΡΙΑ

Στα πλαίσια του Φεστιβάλ τα «Κύπρια», για το μήνα Οκτώβρη, η Δημοτική πινακοθήκη, θα παρουσιάσει την έκθεση Κωστάκη με τίτλο «Ρώσικη Πρωτοπορία». Πρόκειται για μια έκθεση έργων Ρώσων καλλιτεχνών των άρχων του 20ο. Είναι αναμφίβολα μια πολύ ενδιαφέρουσα έκθεση γιατί αντανακλά τις αναζητήσεις των Ρώσων καλλιτεχνών σε μια περίοδο που συγκλονίζεται από επαναστάσεις τόσο στο κοινωνικό όσο και στο καλλιτεχνικό χώρο.

Οι αρχές του 20ου αιώνα σε ολόκληρη την Ευρώπη σημαδεύονται από ένα γενικότερο κλίμα αμφισβήτησης της μέχρι τότες κυρίαρχης τάξης πραγμάτων. Αναπόφεκτα αυτό επηρεάζει και τους καλλιτέχνες της εποχής που απορρίπτουν την παράδοση του ρεαλισμού που κυριαρχούσε μέχρι τότε δημιουργώντας νέα ρεύματα στο χώρο της τέχνης με την εμφάνιση της λεγόμενης «αφηρημένης» τέχνης.

Στην τσαρική Ρωσία μετά την ήττα της επανάστασης του 1905 κυριαρχεί ένα κλίμα απογοήτευσης που συνυπάρχει όμως με την ελπίδα και το όραμα της αλλαγής της κοινωνίας. Πολλοί καλλιτέχνες, σε επαφή με τα πρωτοποριακά κινήματα της Δύσης, αρνούνται την παραδοσιακή αναπαραστατική ζωγραφική.

Μετά την Οκτωβριανή επανάσταση για πρώτη φορά οι καλλιτέχνες μπορούν να συμμετάσχουν στην οικοδόμηση της νέας κοινωνίας. Στο πλευρό της επανάστασης περνούν καλλιτέχνες κάθε τάσης. Η επαναστατική κυβέρνηση στηρίζει αυτή την καλλιτεχνική δημιουργία και εφαρμόζει μια πολιτική μη παρέμβασης, ενθαρρύνοντας την ελεύθερη συνύπαρξη και άμιλλα όλων των ρευμάτων.

Σε ένα κλίμα πυρετού ελευθερίας διαλόγου και αντιπαράθεσης, οι συγκρούσεις είναι αναπόφεκτες και φυσικά δεν έχουν να κάνουν μόνο με θεωρητικούς καλλιτεχνικούς προβληματισμούς αλλά και με την αντίληψη του ρόλου της τέχνης και του καλλιτέχνη στην κοινωνία.

Τα ερωτήματα είναι: η τέχνη αποτελεί ενασχόληση μιας ιδιαίτερης κατηγορίας ατόμων, των καλλιτεχνών, που απομονωμένοι στη δική τους σφαίρα παράγουν έργα που αποτελούν καθαρά προσωπική τους έκφραση και στη καλύτερη περίπτωση διακόσμηση του χώρου ορισμένων προνομιούχων στρωμάτων ή αντίθετα μια κοινωνική λειτουργία που συμμετέχει ενεργά στην δημιουργία της ίδιας της ζωής; Και αν ισχύει το δεύτερο, ποία είναι η γλώσσα, τα μέσα και τα υλικά που θα χρησιμοποιήσει; Και τέλος τι είναι επαναστατική τέχνη; Μια τέχνη με επαναστατική θεματολογία και μορφές ή με επαναστατική λειτουργία;

Τα πρώτα τέσσερα χρόνια της επανάστασης χαρακτηρίζονται από ένα έντονό αναβρασμό στο χώρο της τέχνης. Δημιουργούνται μουσεία εργαστήρια τέχνης, γίνονται μαθήματα, συζητήσεις, σεμινάρια ανοιχτά για το κοινό.

Τα προβλήματα όμως με την πορεία της επανάσταση δεν θα άφηναν ανεπηρέαστες και τις αναζητήσεις μεταξύ των καλλιτεχνών.

Η νίκη της Σταλινικής αντεπανάστασης θα σημαίνει και το τέλος των καλλιτεχνικών ρευμάτων. Η επιβολή του σοσιαλιστικού ρεαλισμού που στοχεύει να απεικονίζει τα κατορθώματα του καθεστώτος και να παρουσιάζει την αγιογραφική μορφή των ηγετών του κόμματος έφερε το τέλος της σύντομης ιστορίας της «ρώσικης πρωτοπορίας».

Η σημασία και η επικαιρότητα της «ρώσικης πρωτοπορίας» δεν περιορίζεται στις μορφές και στην τεχνοτροπία των δημιουργών της. Για μας η σημασία βρίσκεται στο γεγονός ότι τα χρόνια της Ρώσικης Επανάστασης συνέβηκε κάτι μοναδικό: η τέχνη προσπάθησε και σε ένα βαθμό το κατόρθωσε να ξεπεράσει τον εαυτό της και να γίνει ένα με την ζωή.

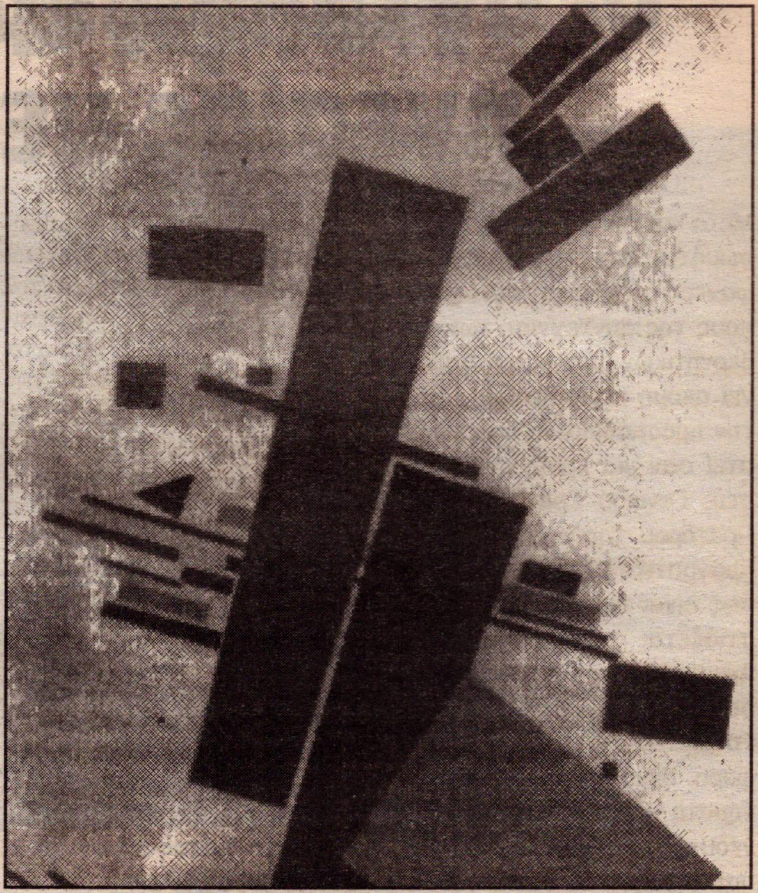

ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΛΕΥΚΩΣΙΑ

Συνεδριάζει κάθε Τετάρτη στα γραφεια της Ε.Δ η ωρα 8:00μμ ακριβώς

5/9: Η νέα Ιντιφάτα

12/9: Ποιός φταίει για τις επιθέσεις στη Νέα Υορκη

19/9: Το αντικαπιταλιστικό κίνημα και το χτίσιμο της οργάνωσης

26/9:Τι οδήγησε στην κατάρευση του "υπαρχτου"

3/10:Η Ρωσική Πρωτοπορία

ΛΕΜΕΣΟΣ

Συνεδριάζει καθε Πεμπτη στα γραφεια της Ε.Δ. Ηπειρου9, η ωρα 8 μ.μ.

19/9: Το αντικαπιταλιστικό κίνημα και το χτίσιμο της οργάνωσης

27/9:Τι οδήγησε στην κατάρευση του "υπαρχτου"

4/10:Η Ρωσική Πρωτοπορία

Εργατικη Δημοκρατια

Μηνιαια σοσιαλιστικη εργατικη εφημεριδα
της Οργανωσης «Εργατικη Δημοκρατια»
Γραφεια: οδος Αρχιεπ. Μακαριου Γ' 92 Καιμακλι.
Τ.Κ. 27280, Λευκωσια
Τηλ. 02 - 349959 Fax. 02-349770
Υπευθυνος για το νομο: Ντινος Αγιομαμιτης

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

«Περλ Χάρμπορ»: Μακριά απ' την αλήθεια

Μια ακόμα χολιγουντιανή υπερπαραγωγή, το *«Πέρλ Χάρμπορ»* βγήκε στις αίθουσες των κινηματογράφων και παρά την πολυδάπανη διαφημιστική εκστρατεία η υποδοχή από την κριτική πολλών εφημερίδων ήταν ομόφωνα καταδικαστική. Και έχουν απόλυτα δίκιο. Πρόκειται για έναν αηδιαστικό ύμνο στον μιλιταρισμό, τον ιμπεριαλισμό και τον πόλεμο.

Η ταινία έχει κορμό την επίθεση της ιαπωνικής αεροπορίας, στις 7 Δεκέμβρη του 1941, στη βάση *Περλ Χάρμπορ*, στη Χαβάη, του στόλου των ΗΠΑ στον Ειρηνικό. Η επίθεση αιφνιδίασε την αεράμυνα και πέτυχε να βυθίσει πολλά πλοία. Εδώ τελειώνει και η οποιαδήποτε σχέση της ταινίας με την ιστορία. Αυτό που ακολουθεί είναι ένα ντελίριο πατριωτικής υστερίας όπου τα «παλικάρια» πρωταγωνιστές σφυροκοπούν σε κάθε ευκαιρία τους «μπαμπέσηδες σχιστομάτηδες» τραγουδώντας το «ο Θεός σώζει την Αμερική» και με τις ανάλογες αισθηματικές περιπέτειες.

Στην πραγματικότητα, το *Περλ Χάρμπορ* ήταν μόνο ένα επεισόδιο στον πόλεμο (και όχι αποφασιστικό: τα αεροπλανοφόρα των ΗΠΑ που ήταν ο στόχος της επίθεσης είχαν αποπλεύσει από το λιμάνι). Η στρατιωτική σύγκρουση ανάμεσα στις ΗΠΑ και την Ιαπωνία θα ξεσπούσε έτσι κι αλλιώς, γιατί και οι δυο ιμπεριαλισμοί ήθελαν την Ασία στην δική τους «σφαίρα επιρροής», χωρίς κανείς να ρωτήσει βέβαια τους λαούς της. Ηδη από το 1938 αμερικάνοι «εθελοντές» πιλότοι και αεροπλάνα πολεμούσαν στην Κίνα, όπου είχε εισβάλει η Ιαπωνία, στο πλευρό του στρατού του Τσανγκ Καϊ Σεκ. Ο πόλεμος στον Ειρηνικό τέλειωσε τον Αύγουστο του 1945 με την πυρηνική φρίκη της Χιροσίμα και του Ναγκασάκι.

Οποιος θα ήθελε να δει μια ταινία για το πώς ήταν πραγματικά ο πόλεμος στον Ειρηνικό, ας πάει στο πιο κοντινό βίντεο-κλαμπ και ας νοικιάσει την ***«Λεπτή Κόκκινη Γραμμή»***. Πάντως ένα σκουπίδι σαν το *Περλ Χάρμπορ* δεν αξίζει να το δεις ούτε για να γελάσεις.

εργατικη δημοκρατια

Γραφτειτε συνδρομητες
Συνδρομη για ενα χρονο
Εσωτερικου £7 - Εξωτερικου £12
ΟΝΟΜΑ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _

Τ.Κ. 27280 ΛΕΥΚΩΣΙΑ

10 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑ ΠΟΥ ΣΗΜΑΝΕ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΕΣΣΔ

Γιατί κατέρρευσε ο “υπαρκτός”;

Στις 19 Αυγούστου του 1991 τανκς του ρώσικου στρατού βγήκαν στους δρόμους της Μόσχας και της Πετρούπολης (τότε ακόμα Λένιγκραντ). Μια επιτροπή Εθνικής Σωτηρίας από στρατηγούς και υπουργούς ανακοίνωσε ότι παίρνει την εξουσία, απαγορεύοντας ταυτόχρονα «κάθε είδους συγκέντρωση, διαδήλωση, απεργία» με στόχο την «αποκατάσταση του νόμου και της τάξης». Οι πραξικοπηματίες πήγαν στην έπαυλη που παραθέριζε ο Γκορμπατσόφ για να τον πείσουν να τους παραδώσει επίσημα την εξουσία. Ομως, τρεις μέρες μετά το πραξικόπημα είχε αποτύχει, ένα κυριολεκτικό φιάσκο.

Ο κόσμος στη Μόσχα βγήκε στους δρόμους και σταμάτησε τα τάνκς κατα τη διάρκεια του σταλινικού πραξικοπήματος το 1991

Η απόπειρα πραξικοπήματος στην πραγματικότητα επιτάχυνε την κατάρρευση του καθεστώτος που επικρατούσε για 60 χρόνια στην Ρωσία. Το Κομμουνιστικό Κόμμα απαγορεύτηκε και η περιουσία του κατασχέθηκε. Τέσσερις μήνες μετά, η Σοβιετική Ενωση διαλύθηκε και επίσημα.

Στις εφημερίδες και τα υπόλοιπα ΜΜΕ της Δύσης, τότε, η απόπειρα πραξικοπήματος παρουσιάστηκε σαν η ύστατη προσπάθεια των «τελευταίων πιστών του κομμουνισμού» να εμποδίσουν την μετάβαση της Ρωσίας στην «ελεύθερη αγορά» και την δημοκρατία. Από την άλλη για τους υποστηρικτές του σταλινισμού, όπως το ΚΚΕ στην Ελλάδα και το ΑΚΕΛ εδώ το πρόβλημα ήταν οι “προδότες” Γκορμπατσόφ και Γιέλτσιν που έδωσαν το “πράσινο φως” για ένα ψευτο-πραξικόπημα που θα επιτάχυνε την “ανατροπή του σοσιαλισμού”. Και οι δυο αυτές εξηγήσεις είναι λάθος.

Η αφετηρία για να εξηγήσουμε τα γεγονότα πριν δέκα χρόνια, πρέπει να είναι η φύση του καθεστώτος που επικρατούσε στην Ρωσία και τους λόγους που το οδήγησαν σε τέτοια εκρηκτική κρίση από τα μέσα της δεκαετίας του ’80. Οι απολογητές της αγοράς και οι νοσταλγοί του σταλινισμού συμφωνούν σε ένα σημείο: αυτό το καθεστώς ήταν σοσιαλιστικό, η συνέχεια της Οκτωβριανής Επανάστασης του 1917.

Στην πραγματικότητα, το καθεστώς που κατέρρευσε στην Ρωσία και στις υπόλοιπες χώρες της Ανατολικής Ευρώπης, δεν είχε καμμιά σχέση με το σοσιαλισμό. Σε καμμιά από αυτές τις χώρες οι εργάτες δεν κούνησαν ούτε το μικρό τους δάχτυλο για να υπερασπίσουν τα καθεστώτα “τους”, αντίθετα, σε πολλές περιπτώσεις το πολέμησαν ανοιχτά. Και η αιτία γι’ αυτό το γεγονός, είναι πως η κοινωνική ανατροπή της επανάστασης του Οκτώβρη είχε γίνει πολλά χρόνια πριν, τη δεκαετία του ’30 στη Ρωσία. Από τότε, στη Ρωσία δεν χτιζόταν ο σοσιαλισμός αλλά ο κρατικός καπιταλισμός.

Κρατικός Καπιταλισμός

Ξεκινώντας από τις αρχές της δεκαετίας του ’30 η γραφειοκρατία γύρω από τον Στάλιν ξεθεμελίωσε όλες τις κατακτήσεις της εργατικής επανάστασης του 1917. Τότε, για πρώτη φορά στην ιστορία οι εργάτες επικεφαλής όλων των καταπιεσμένων πήραν στα χέρια τους την εξουσία, για να οργανώσουν την κοινωνία με βάση τις ανάγκες της πλειοψηφίας και όχι αυτές μιας χούφτας εκμεταλλευτών. Αντίθετα, η εποχή του Στάλιν είναι η εποχή που η προτεραιότητες αντιστρέφονται. Ο στόχος της γραφειοκρατικής άρχουσας τάξης είναι να χτίσει μια πανίσχυρη οικονομία που θα μπορεί να ανταγωνίζεται με επιτυχία σε στρατιωτικούς εξοπλισμούς τον δυτικό καπιταλισμό.

Αυτή η προσπάθεια έγινε πάνω στις πλάτες των εργατών και των αγροτών. Το βιοτικό επίπεδο έπεσε στο 50% από αυτό που ήταν στη δεκαετία του ’20 για τους εργάτες. Εκατομμύρια αγρότες ξεριζώθηκαν από τη γη τους, και κατέληξαν είτε φτηνό εργατικό δυναμικό στις πόλεις είτε στα στρατόπεδα καταναγκαστικής εργασίας, τα γκούλαγκ. Για να επιτευχθούν αυτοί οι στόχοι της γραφειοκρατίας χτίστηκε ένα βάρβαρο καταπιεστικό καθεστώς. Το δικαίωμα στην απεργία, στη διαδήλωση απαγορεύεται, καθε διαφορετική φωνή πνίγεται, σε όλους τους τομείς. Στα τέλη της δεκαετίας το μόνο που θύμιζε τον Οκτώβρη είναι η κόκκινη σημαία με το σφυροδρέπανο που κυμάτιζε στο Κρεμλίνο και τα γραφεία του ΚΚ.

Το σύστημα που επικράτησε με αυτή την αντεπανάσταση στην Ρωσία -και αργότερα μεταφέρτηκε στις χώρες της Αν. Ευρώπης δεν ήταν κάποια μορφή σοσιαλισμού ή εργατικού κράτους, αλλά ο κρατικός καπιταλισμός. Η άρχουσα τάξη συλλογικά, μέσα από το κράτος, αποσπούσε τους καρπούς της εκμετάλλευσης των εργατών, για να τροφοδοτήσει την κατασκευή νέων εργοστασίων, ορυχείων, όπλων μαζικής καταστροφής, κάνοντας έναν αγώνα δρόμου με τους ανταγωνιστές της στη Δύση.

Αυτό το σύστημα δούλεψε αποτελεσματικά στις δεκαετίες του ’40 και του ’50. Η Ρωσία μετατράπηκε σε μια τεράστια υπερδύναμη και για ένα διάστημα φάνηκε ότι θα πάρει κεφάλι από την Δύση ακόμα και στην κούρσα για το διάστημα. Ομως απο ένα σημείο και μετά άρχισε να αντιμετωπίζει τεράστια προβλήματα. Το να υποχρεώνεις του εργάτες να δουλεύουν 12 και παραπάνω ώρες δεν αρκούσε για να διατηρηθεί και αναπτυχθεί μια οικονομία που θα μπορούσε να ανταγωνιστεί με επιτυχία της δυτικές. Η ρώσικη οικονομία εξακολουθούσε να είναι η μισή της αμερικάνικης, αλλά έπρεπε να ξοδεύει τα ίδια ποσά με αυτή σε όπλα.

Για την ρώσικη αρχουσα τάξη η «ώρα της αλήθειας» έφτασε στις αρχές της δεκαετίας του ‘80, όταν ο Ρήγκαν στις ΗΠΑ ξεκίνησε τον «Νέο Ψυχρό Πόλεμο», μια τεράστια κούρσα εξοπλισμών. Η ρώσικη οικονομία στη δεκαετία του ’70 είχε μπει σε μια περίοδο στασιμότητας. Στα χρόνια του Μπρέζνιεφ, του ΓΓ του ΚΚΣΕ που πέθανε το 1982, οι ρυθμοί ανάπτυξης της οικονομίας έπεφταν και η άρχουσα τάξη έβλεπε με τρόμο ότι αντί «να φτάσει και να ξεπεράσει» τη Δύση έμενε πίσω λαχανιασμένη.

Στις αρχές του 1985 ο Μιχαήλ Γκορμπατσόφ εκλέχτηκε Γενικός Γραμματέας του ΚΚΣΕ. Και λίγους μήνες μετά, διατυπώνει μια νέα πολιτική για την άρχουσα τάξη, την «περεστρόϊκα» - ανασυγκρότηση στα ρώσικα. Η κεντρική ιδέα ήταν να εισαχθούν στοιχεία αγοράς στο οικονομικό σύστημα που θα επέτρεπαν στις πιο δυναμικές επιχειρήσεις να επιβιώσουν και θα οδηγούσαν σε κλείσιμο τις υπόλοιπες. Από μόνο του αυτό το πρόγραμμα δεν είχε τίποτα το φιλεργατικό ή σοσιαλιστικό.

Ομως προκάλεσε τεράστιες διχογνωμίες μέσα στην άρχουσα τάξη, για τους ρυθμούς που θα ακολουθούσε και το ποια τμήματά της θα πλήρωναν την νύφη. Ετσι ο Γκορμπατσόφ και οι υπόλοιποι «εκσυγχρονιστές» διακηρύσσουν και την πολιτική της «γκλασνόστ» («διαφάνεια»). Επιτράπηκε σε εφημερίδες και περιοδικά να κάνουν ανοιχτά κριτική σε διεφθαρμένους κομματικούς αξιωματούχους, να αποκαλύπτουν μερικά τμήματα της πραγματικής ιστορίας της Ρωσίας, όπως για το ματωβαμμένο καθεστώς του Στάλιν, ή την οικονομική αποτυχία του Μπρέζνιεφ. Ελπιζαν έτσι ότι θα κερδίσουν μαζική υποστήριξη απέναντι στους “συντηρητικούς” της γραφειοκρατίας.

Απεργίες

Αυτό που έγινε στα αλήθεια ήταν πολύ διαφορετικό. Από την μικρή χαραμάδα που άνοιξε στον σταλινικό μονόλιθο ξεχύθηκε η οργή των “από κάτω”. Πρώτες -το 1987 και 1988- ξεσηκώνονται μια σειρά εθνότητες και μειονότητες που για 60 χρόνια ασφυκτιούσαν από την καταπίεση του «μεγαλορώσικου» εθνικισμού που είχε αναβιώσει ο Στάλιν. Τον Ιούλη του 1989 ήρθε η σειρά των εργατών. Μια τεράστια απεργία ανθρακωρύχων ξεσπάει. Τρία χρόνια «περεστρόϊκα» όχι μόνο δεν είχαν ανακόψει την κρίση, αλλά οι εργάτες έβλεπαν το βιοτικό τους επίπεδο να χειροτερεύει. Ο Γκορμπατσόφ δήλωνε στην ΚΕ, ότι η απεργία των ανθρακωρύχων ήταν «η μεγαλύτερη συμφορά που έχει βρει την πατρίδα τα τελευταία χρόνια...Είχαμε ένα Τσερνομπίλ αλλά αυτό είναι χειρότερο».

Από κείνο το σημείο και μετά, ο Γκορμπατσόφ άρχισε να χάνει γοργά και την υποστήριξη του κόσμου, αλλά και την εμπιστοσύνη της υπόλοιπης άρχουσας τάξης επειδή δεν μπορούσε να ελέγξει την κατάσταση. Στις αρχές του ’90 μια σύσκεψη διευθυντών των μεγάλων εργοστασίων στην Πετρούπολη, του ζητάει να «εξασφαλίσει την πειθαρχία στα εργοστάσια». Το ίδιο και μια σύσκεψη στρατηγών.

Οι πραξικοπηματίες του Αυγούστου δεν ήταν κάποιοι «σκληροπυρηνικοί κομμουνιστές». Ηταν το μισό υπουργικό συμβούλιο του Γκορμπατσόφ: ο Παβλόφ, πρωθυπουργός, ο Πούγκο, Υπουργός Εσωτερικών, ο Γιεζόφ, Υπουργός Αμυνας, ο Κρουτσκόφ, αρχηγός της KGB. Τους υποστήριξε ο Γκερασένκο, διευθυντής της Γκοσμπανκ, της κεντρικής τράπεζας της ΕΣΣΔ. Το πρότυπό τους ήταν το «κορεάτικο μοντέλο», της δεκαετίας του ’70, οικονομία της αγοράς που θα στηρίζεται σε μια σκληρή δικτατορία.

Το σχέδιό τους κόλλησε στην αντίσταση του κόσμου. Οσο και να είχαν χάσει την εμπιστοσύνη στον Γκορμπατσόφ, οι εκατοντάδες χιλιάδες που πλημμύρισαν τους δρόμους της Μόσχας, του Λένιγκραντ και άλλων πόλεων, δεν ήθελαν με κανένα τρόπο επιστροφή στην εποχή που τα πάντα έλεγχε η μυστική αστυνομία. Κανείς δεν έτρεξε να υπερασπίσει το Κομμουνιστικό Κόμμα ή την KGB ή οποιοδήποτε σύμβολο του καθεστώτος. Αυτό και μόνο αποδεικνύει πόσο σχέση είχε το καθεστώς με τα συμφέροντα και τις ελπίδες της εργατικής τάξης.

Σε πολλά εργοστάσια οι εργάτες κατεβαίνουν σε απεργία, όπως στο Κίροφ του Λένιγκραντ με πάνω από 25.000 εργάτες. Οι φάλαγγες των τανκς συναντούν οδοφράγματα και μπροστά τους χιλιάδες διαδηλωτές που κερδίζουν τους φαντάρους με το μέρος τους. Σύντομα έγινε φανερό, ότι οι πραξικοπηματίες δεν είχαν την στήριξη ούτε όλης της άρχουσας τάξης, που φοβόταν το σεισμό που θα προκαλούσε μια τέτοια προσπάθεια. Μετά από τρεις μέρες, στις 21 Αυγούστου, το πραξικόπημα είχε καταρρεύσει.

Ομως οι εκατοντάδες χιλιάδες εργάτες και νεολαία που βγήκαν στους δρόμους εκείνες τις μέρες δεν ήταν αυτοί που βγήκαν κερδισμένοι. Αυτοί που βγήκαν, ήταν τμήματα της γραφειοκρατίας, όπως Γιέλτσιν που υπόσχονταν ότι η πιο γοργή μετάβαση στην αγορά θα έφερνε ευημερία και δημοκρατία. Δεν ήταν παράξενο. Στα μάτια των εργαζόμενων και της νεολαίας, ο μαρξισμός και ο σοσιαλισμός ήταν ταυτισμένα με ένα χρεωκοπημένο και καταπιεστικό σύστημα, η αγορά και ο κοινοβουλευτισμός φαίνονταν η μόνη λύση.

Δέκα χρόνια μετά, αυτές οι υποσχέσεις έχουν μεταβληθεί σε εφιάλτες. Η φτώχεια έχει πάρει τρομακτικές διαστάσεις σε όλη την πρώην ΕΣΣΔ. Ολόκληρες περιοχές έχουν ρημαχτεί από πολέμους όπως η Τσετσενία. Η διαφθορά, η λογοκρισία, τα καταπιεστικά μέτρα έχουν γιγαντωθεί και επί προεδρίας Γιέλτσιν και τώρα με τον Πούτιν.

Στην πραγματικότητα, το 1991 μπορεί να κατάρρευσε το παλιό σταλινικό καθεστώς, αλλά η ίδια άρχουσα τάξη έμεινε στο τιμόνι της κοινωνίας, οι παλιοί διευθυντές, καραβανάδες, αρχηγοί της μυστικής αστυνομίας και τραπεζίτες που τώρα “άλλαξαν κοστούμι” και πολιτικές. Ομως η απάντηση στη βαρβαρότητα του φιλελευθερισμού και της αγοράς δεν μπορεί να έρθει με την νοσταλγία του σταλινισμού. Μπορεί να έρθει μόνο από τους αγώνες των εργατών, από την πάλη για μια κοινωνία που οι άνθρωποι θα είναι πάνω από τα κέρδη.

Λέανδρος Μπόλαρης

εργατική δημοκρατία

Βομβαρδισμένη πόλη η Νέα Υόρκη

ΕΝΟΧΟΣ Ο ΙΔΙΟΣ Ο ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΣ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΣ

Η τρομοκρατική πολιτική του αμερικανικού ιμπεριαλισμού γύρισε ανάποδα την Τρίτη 11 Σεπτέμβρη και χτύπησε μέσα στην ίδια τη Νέα Υόρκη. Οι δίδυμοι πύργοι - ουρανοξύστες του Παγκόσμιου Εμπορικού Κέντρου στο Μανχάταν κατέρρευσαν ύστερα από επίθεση από αεροπειρατές — καμικάζι. Άλλες επιθέσεις χτύπησαν το Πεντάγωνο και το Στέητ Ντιπάρτμεντ.

Μετά τον αρχικό πανικό, οι ηγέτες των ΗΠΑ -και της Ε.Ε. δίπλα τους - άρχισαν να χύνουν κροκοδείλια δάκρυα για τα αθώα θύματα της Νέας Υόρκης και να απειλούν με σκληρή εκδίκηση.

Η αλήθεια είναι ότι οι απλοί νεοϋορκέζοι που σκοτώθηκαν είναι κι αυτοί θύματα του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού όπως οι χιλιάδες άμαχοι της Βαγδάτης, του Βελιγραδίου, της Παλαιστίνης που ονομάστηκαν κυνικά «παράπλευρες απώλειες» των πολεμικών επεμβάσεων των ΗΠΑ.

Οι νεκροί του Ιράκ όταν έγινε στόχος της αμερικάνικης πολεμικής μηχανής πριν 10 χρόνια, ξεπέρασαν τις 100.000. Ολα αυτά τα χρόνια, οι κυρώσεις των ΗΠΑ συνέχισαν να σκοτώνουν 5.000 παιδιά κάθε μήνα εξαιτίας των ελλείψεων σε φάρμακα και τρόφιμα.

Στη Σερβία,οι αμερικάνικες βόμβες το 1999 χτύπησαν απλούς ανθρώπους μέσα σε εργοστάσια, νοσοκομεία, στο κτίριο της τηλεόρασης. Πολλοί θάφτηκαν στα ερείπια κτιρίων που κατάρρευσαν.

Στην Παλαιστίνη, η θηριωδία του Ισραηλινού στρατού με την υποστήριξη των ΗΠΑ έχει κοστίσει 600 νεκρούς, πολλούς από αυτούς μικρά παιδιά. Κάθε μέρα τους τελευταίους 11 μήνες οι Παλαιστίνιοι κηδεύουν τα αθώα θύματα τους μόνο και μόνο επειδή τυχαίνει να ζούν στη σκιά του χωροφύλακα των πετρελαίων.

Δεν είναι παράξενο αν κάποιοι από αυτούς τους ανθρώπους αποφάσισαν να απαντήσουν χρησιμοποιώντας ένα ή δύο ή τέσσερα αεροπλάνα σε επίθεση αυτοκτονίας. Δεν έχουν πυραύλους Κρούζ αλλά έκαναν τους εαυτούς τους ανθρώπινες βόμβες. Είναι μία επίθεση απόγνωσης, που δεν ισοφαρίζει τα βάρβαρα χτυπήματα των ΗΠΑ. Ο πρόεδρος Μπους δεν νοιάζεται για το θάνατο απλών αμερικάνων περισσότερο απ' ότι για το θάνατο Αράβων ή Βαλκάνιων.

Γι' αυτό πρέπει να είμαστε ξεκάθαροι. Η επίθεση στη Νέα Υόρκη ΔΕΝ νομιμοποιεί τις ΗΠΑ να αρχίσουν τα αντίποινα είτε βομβαρδίζοντας στόχους στη Μέση Ανατολή είτε εξαπολύοντας παγκόσμιο κυνήγι «τρομοκρατών» ή περιορίζοντας τις ελευθερίες και τα δημοκρατικά δικαιώματα των εργαζομένων και της νεολαίας. Οι ηγέτες του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού είναι οι νούμερο ένα υπεύθυνοι για το φρικαλέο πρόσωπο του παγκοσμιοποιήμενου καπιταλισμού. Το διεθνές κίνημα που έχει ξεσπάσει εναντίον του συστήματός τους είναι η πραγματική ελπίδα να βάλουμε τέρμα στα εγκλήματά του.

Μέρος της πάλης μας είναι και ο αγώνας να φύγουν απο εδώ οι βρετανικές βάσεις και οι αμερικάνικοι σταθμοί που έχουν έχουν χρησιμοποιηθεί κατ'επανάληψη στο παρελθόν για να στηρίξουν τις επιδρομικές ενέργειες των αμερικανών και των συμμάχων τους.

ΟΣΑΜΑ ΜΠΙΝ ΛΑΝΤΕΝ: κατασκεύασμα της CIA

Ο Οσάμα Μπιν Λάντεν που κατηγορείται απο πολλούς σαν ο υπεύθυνος αυτών των επιθέσεων είναι κατασκεύασμα των ίδιων των αμερικανών. Ο Μπίν Λάτεν και η οργάνωση του δημιουργήθηκαν και εκπαιδεύτηκαν απο την CIA την δεκαετία του '80 όταν οι ΗΠΑ προσπαθούσαν να αποκτήσουν τον έλεγχο των μουτζαχεντίν και να τους χρησιμοποιήσουν εναντίον της Σοβιετικής Ενωσης μετά την εισβολή της στο Αφγανιστάν. Ο Μπούς και το ρεπουπλικάνικό κόμμα που σήμερα μιλούν για τρομοκρατία ξέχασαν πως αυτοί είναι που έθρεψαν τους μεγαλύτερους τρομοκράτες και πως η δική τους συμπεριφορά τους κάνει να είναι το μεγαλύτερο κράτος τρομοκράτης σε ολόκληρο το κόσμο.

ΥΠΟΚΡΙΣΙΑ

Πόσοι απο αυτούς του ηγέτες που σήμερα βρίσκουν τις πιό έντονες φράσεις για να καταδικάσουν την επίθεση στη Νέα Υόρκη είπαν έστω και το παραμικρό για να καταδικάσουν τουςς αμερικανούς και τους συμμάχους τους, όταν σκότωναν χιλιάδες αμάχους στο Ιράκ, ακόμα και μέσα στα ίδια τα αντιαεροπορικά καταφύγια, όταν βομβάρδιζαν καραβάνια προσφύγων στη Σερβία και το Κόσοβο; Πόσοι αντέδρασαν όταν ο Σαντάμ Χουσείν που τότε ήταν σύμμαχος των αμερικανών βομβάρδιζε με χημικά τους Κούρδους εξοντώνοντας ολόκληρα χωριά; Πόσοι απο αυτούς ζήτησαν να καταδικαστεί το σιωνιστικό κράτος του Ισραήλ για τις βαρβαρότητες και τα εγκλήματα του σε βάρος των παλαιστινίων. Κανένας. Μαζί τους και η ελληνοκυπριακή κυβέρνηση που σε όλες αυτές τις περιπτώσεις τάχθηκε με το πλευρό των δυτικών της συμμάχων. Πότε κύρηξε επίσημο πένθος για τις εκατόμβες των παλαιστινίων και των άλλων θυμάτων των αμερικανών ιμπεριαλιστών. Σήμερα συμπαρατάσσεται για άλλη μια φορά με τους αμερικανούς δίνοντας του και αυτή το πράσινο φώς για την άγρια εκδίκηση που ετοιμάζουν.